

hạt giống
tâm hồn

Nhiều tác giả
First News tổng hợp và thực hiện

VƯỢT LÊN SỐ PHẬN

Năng lực và ước mơ của bạn không hề có giới hạn
Cuộc sống không hề có khuôn khổ.
Mọi điều đều có thể xảy ra
Một khi bạn có ý chí...

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

“Thân tặng tất cả những người bạn của chúng tôi và những ai đang trần trở, vượt qua những khó khăn, thử thách tinh thần và đang nuôi dưỡng niềm tin để đạt được ước mơ, hoài bão của mình.”

- First News

“Trong đêm tối với những đắng cay tận cùng của cuộc sống, bạn sẽ nhận ra được giá trị đích thực của tình thương yêu và sự chia sẻ chân thành.

Hãy tin rằng bạn không hề đơn độc, và với lòng dũng cảm vươn lên của mình, bão giông rồi sẽ tan, sau đêm đen trời sẽ sáng, và cuộc sống sẽ mang đến cho bạn nụ cười thay cho những đau khổ và nước mắt bạn đã từng nuốt vào trong...”

- First News

Lời giới thiệu

Trong cuộc sống, có đôi khi, chúng ta lâm vào những tình huống, hoàn cảnh vô cùng tuyệt vọng, bế tắc, không biết lựa chọn lối đi nào. Và dường như những ước mơ và dự định tốt đẹp mà chúng ta ước mong bấy lâu sụp đổ, không còn điểm tựa. Đó là lúc cuộc đời buộc chúng ta phải có sự lựa chọn: Sẽ gục ngã, than thân trách phận hay dừng lại và bỏ cuộc? Hoặc chúng ta sẽ liệu chọn một ngã rẽ nào đó để phó mặc cuộc đời mình cho may rủi?

Để vững vàng trong một cuộc sống vốn nhiều thay đổi và đầy thử thách, một trong những hành trang cần thiết nhất mà bạn luôn cần phải mang theo bên mình, chính là ý chí và lòng tự tin. Ý chí và niềm tin sẽ giúp bạn vượt qua những khó khăn, tìm được giá trị thật của mình, vươn tới những mục đích sống cao đẹp trong cuộc sống và hoàn thiện bản thân mình... Nhờ có ý chí, chúng ta mới có thể học hỏi từ những thất bại đã qua, vững niềm tin vượt qua những thử thách, vượt lên số phận, không nản lòng sau mỗi thất bại, không chùn bước trước mỗi khó khăn, không dẫm lên lối mòn của chính mình và người khác dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Thể hiện sức mạnh ý chí của bản thân trong mỗi giai đoạn vất vả nhất của cuộc đời cũng chính là lúc bạn thể hiện được sức mạnh tiềm ẩn nơi bạn. Hãy nhớ rằng, bất kỳ ai cũng mang trong mình sức mạnh ấy. Chỉ cần bạn có niềm tin, luôn vững lòng trước mọi thử thách, luôn có một khát vọng vươn lên, nhất định bạn sẽ tìm thấy những điều bạn hằng mong ước. Đó cũng là lúc bạn tạo nên giá trị khác biệt và đúng nhất cho chính con người của bạn.

Vượt lên số phận là chúng ta tự nguyện đối mặt với những nghịch cảnh, thử thách, là dám suy nghĩ, dũng cảm hành động để vượt qua những giờ phút khó khăn nhất của cuộc sống và tạo nên những biến chuyển mới cho cuộc đời mình. Chúng ta sẽ nhận ra phía sau những đắng cay và giọt nước mắt, vẫn còn đó một niềm vui và hạnh phúc: sau những mây đen bão tố, chúng ta lại đứng lên được và bước tiếp, theo đuổi giấc mơ của mình mạnh mẽ hơn!

Chúc bạn luôn có ý chí và nghị lực vững vàng để vượt qua khó khăn trong mọi hoàn cảnh cuộc sống. Điều đó nhất định sẽ đưa bạn đến với thành công, hạnh phúc đích thực mà bạn xứng đáng nhận được từ cuộc sống như bạn đã từng mơ ước.

- First News

"Dù trong bão giông, hãy tiến về phía trước

- đừng bỏ cuộc..."

"Thử thách trước mắt không

bao giờ lớn hơn năng lực tiềm

ẩn trong con người bạn."

Vượt lên số phận

"Cám ơn cuộc sống đã đem đến

cho tôi những trở ngại.

Nhờ đó mà tôi tìm thấy chính mình,

và thấy cuộc sống này có nhiều ý nghĩa."

- Helen Keller

Hai mươi bốn năm trước, Jim Ritter là một học sinh tiêu biểu ở trường trung học - cậu học rất giỏi, tham gia tích cực mọi công tác xã hội, chơi thể thao rất cừ và là một cây khôi hài của lớp. Cậu là đội trưởng đội bóng nhà trường và có năng khiếu ở môn nhảy đệm lò xo - cậu nổi tiếng với ba cú bung liên tiếp và xoay một vòng rươi trên không.

Nhưng, từ năm mười sáu tuổi, cuộc đời của cậu đã thay đổi.

Một ngày mùa hè, như thường lệ, Jim đến phụ bố trông coi cửa hàng. Đến trưa, sau khi ăn cơm xong, Jim bò lên cái cần cầu trên xe tải của ba cậu, dọn dẹp những khúc cây bên trong để đánh một giấc. Tất cả những gì cậu còn nhớ là một cái gì đó đã lóe sáng lên và giống như có ai đó đã đánh vào gáy và bóp nghẹt mũi cậu. Bố Jim đã khởi động máy và di chuyển cần cầu mà không nhận ra rằng con trai mình đang nằm ngủ trong đó.

Jim lập tức được đưa vào bệnh viện ở cách đây sáu mươi lăm dặm. Tai nạn xảy ra làm cho đốt sống thứ ba, thứ tư và thứ năm của Jim bị gãy. Sau cuộc phẫu thuật, bác sĩ bảo cậu bé sẽ phải sống một đời sống thực vật. Trên cơ thể của Jim, tất cả các dấu hiệu của sự sống đều không còn, ngoại trừ tim vẫn hoạt động. "Suốt đời, cậu bé sẽ phải thở bằng máy. Chúng tôi cũng sẽ làm một ống tiêu hóa thông qua miệng cho cậu ấy."

Thế nhưng Jim đã chứng tỏ với mọi người rằng cậu còn làm được nhiều hơn những gì bác sĩ nói. Sau một thời gian, kỳ diệu thay, thận và các cơ quan khác trong cơ thể Jim bắt đầu hoạt động trở lại tuy toàn thân vẫn còn bất động. Hội đồng y khoa đã phải kiểm tra cho cậu hai giờ một lần, bởi họ cho rằng đây là một kỳ tích.

Jim được chăm sóc đặc biệt trong chín tuần đầu, sau đó các bác sĩ chuyển cậu tới trung tâm chỉnh hình ở Seattle để được theo dõi sát sao hơn. Ở bệnh viện mới, khiếu hài hước đã giúp cậu chiếm được tình cảm của các bác sĩ, y tá, và cả các bệnh nhân nơi đây. Trong phòng

bệnh của Jim có treo một bức tranh tĩnh vật rất đẹp. Cậu chú ý đến nó ngay hôm đầu tiên được chuyển đến.

Một ngày nọ, cô y tá vẫn thường tiêm thuốc cho cậu đã hỏi cậu một điều khiến cậu không khỏi bất ngờ:

"Em có muốn thử vẽ một bức tranh không? Chị nghĩ là em có thể đấy, Jim ạ!"

"Em không thể", Jim trả lời cô ấy, "Em không thể cử động được, chị ạ". Nhưng người y tá vẫn thuyết phục Jim rằng, bị liệt không phải là vấn đề quá lớn. Rồi cô lấy cho Jim xem những bức tranh của một cô gái cũng bị liệt giống như Jim, cô ấy đã dùng miệng ngậm bút để vẽ. Và, thật đáng ngạc nhiên, bức tranh tĩnh vật tuyệt đẹp trên tường kia cũng là do cô gái ấy vẽ tặng cho bệnh viện. Hình ảnh cô gái dùng miệng để vẽ nên những bức tranh cứ ám ảnh trong tâm trí Jim, nó thúc giục Jim phải làm một cái gì đó.

"Nếu cô ấy làm được, sao mình lại không thể?", Jim tự hỏi.

Thế là Jim bắt đầu vẽ. Mới nghe nói thì tưởng như dễ dàng lắm, nhưng khi vào cuộc, Jim mới nhận ra việc đó khó khăn đến nhường nào. Có lúc, cậu đã muốn bỏ cuộc nhưng chính hình ảnh cô gái phi thường nọ đã động viên Jim luyện tập không ngừng nghỉ. Dần dần, bức tranh của cậu chuyển từ những vết màu nguệch ngoạc thành những nét vẽ thật đẹp và rất có hồn. Nhìn tranh cậu vẽ, khó ai ngờ rằng, đó là bức vẽ của một cậu bé chưa bao giờ theo học một khóa nghệ thuật nào.

Sáu năm sau ngày xảy ra tai nạn của Jim, mẹ cậu qua đời. Tất cả người dân ở thị trấn Montesano đều rất quan tâm và lo lắng cho hoàn cảnh của cậu. Họ góp tiền mua tặng cậu một chiếc xe lăn, cả thầy hiệu trưởng đã về hưu - người thường hay gắt gỏng và rất khó tính với học sinh - cũng dành thời gian đến nhà và nhẫn nại dạy Jim học toán mỗi ngày. Sự kiên trì và chịu khó của Jim cuối cùng đã được đền đáp xứng đáng bằng tấm bằng tốt nghiệp trung học.

Nỗ lực của Jim không dừng lại ở đó. Cậu là người duy nhất ngồi xe lăn hát trong dàn đồng ca nhà thờ. Cậu gặp gỡ và nói chuyện với các học sinh khuyết tật, cậu còn đến thăm các bệnh nhân để động viên, khuyến khích họ đấu tranh và chiến thắng bệnh tật.

Cũng trong thời gian ấy, Jim đã gặp Joni Eareckson, một nữ họa sĩ bị liệt và cũng là tác giả của những bức tranh mà cô y tá ngày trước đã cho Jim xem. Chính Joni đã trở thành nguồn cảm hứng cho những tác phẩm về sau của cậu.

Họ kết hôn không lâu sau đó và sinh được một bé gái xinh đẹp, đặt tên là Desirée - nghĩa là Ước Mơ. Giờ đây, Jim đã là một họa sĩ tài năng và rất nổi tiếng với nhiều chùm tranh đặc sắc: chùm tranh về mùa đông, mùa xuân, tranh phong cảnh, và cả tranh tĩnh vật nữa. Tranh của Jim đã vinh dự có mặt trong nhiều cuộc triển lãm trong và ngoài nước. Đọc dòng chú thích bên dưới mỗi bức tranh: "Được vẽ bởi Jim Ritter, người bị liệt toàn thân và vẽ bằng miệng", người xem không thể không ngưỡng mộ ý chí, tài năng của chàng họa sĩ tật nguyền.

Thật dễ để từ bỏ giấc mơ của mình nếu cứ viện cớ: "Khó quá, tôi không làm được!". Jim Ritter đã giúp cho những ai từng được biết về anh hiểu ra một điều: Người ta có thể vượt lên trên số phận của mình, nếu họ thật sự muốn như vậy.

- Quỳnh Nga

Theo *No Excuses Good Enough*

*“Cuộc sống luôn ẩn chứa những
đa dạng và phức tạp của thực tế phũ
phàng. Thế nhưng, vẫn ánh lên đâu
đó hào quang ẩn hiện sức mạnh của
sự kiêu hãnh dám dẫn thân và vượt
lên số phận.”*

Sống với ước mơ

Từ khi còn nhỏ, Janine Sheperd đã mơ ước trở thành một vận động viên vô địch môn trượt tuyết. Ước mơ của Janine thật khác thường so với mọi người vì Sydney quê hương cô là nơi của biển xanh và nắng ấm, chỉ thích hợp cho môn lướt sóng trong khi cô lại vô cùng say mê trượt tuyết. Cô giải thích rằng cô muốn cả thế giới thấy người Úc cũng có thể trượt tuyết, và thậm chí có thể đoạt chức vô địch tại Thế Vận Hội Mùa đông.

Nhưng giấc mơ ấy đã không thể trở thành hiện thực. Trong một lần tập luyện cho giải đua xe đạp vào năm 1986, Janine đã bị một tai nạn nghiêm trọng. Cú ngã từ độ cao 500 mét đã khiến cô bị chấn thương nặng ở chân, xương cổ và xương sống. Tai nạn khủng khiếp này tưởng chừng đã cướp đi sinh mạng của cô. Thế rồi, sau một thời gian dài hôn mê và thêm gần một năm điều trị tại bệnh viện, Janine được trở về nhà.

Nhưng sau nhiều lần phẫu thuật, đôi chân của Janine vẫn không thể trở lại bình thường, và cô đã kiên trì tập luyện để có thể đi lại được, như một cố gắng vượt qua định mệnh đau buồn, bất hạnh của mình. Rồi một ước mơ khác, không phải là việc trở thành nhà vô địch môn trượt tuyết, bất chợt đến với cô. Nó như tiếp thêm sức mạnh cho cô tiếp tục tập luyện. Ước mơ đó, thậm chí chính cô cũng phải thừa nhận là vượt quá sức mình. Cô tâm sự: "Trước đây, tôi chưa từng nghĩ đến việc bay lượn trên không, nhưng một lần ngắm nhìn bầu trời bao la, tôi bỗng nghĩ nếu không thể trượt tuyết được nữa, thì tôi sẽ bay. Và tôi linh cảm rằng ước mơ này sẽ làm thay đổi cuộc đời tôi".

Bất chấp sự ngăn cản của mọi người trong gia đình, chỉ sáu tuần sau khi xuất viện, Janine đã bắt đầu bài học bay lượn đầu tiên của mình và cuối cùng, sau bao nỗ lực, cô đã lấy được bằng phi công lái máy bay cá nhân. Nhưng cô không muốn dừng lại ở đó. Cô tiếp tục tập luyện và thực hành để lấy tấm bằng lái máy bay dân dụng, sau đó cô còn tham gia lớp biểu diễn nhào lộn trên không. Cô bảo: "Bay lượn cho tôi cảm giác tự do. Tôi thích cảm giác chiến thắng bản thân, và chinh phục điều mình mơ ước".

Các bác sĩ đã từng cảnh báo với Janine rằng di chứng tai nạn sẽ khiến cô khó có thể thực hiện được thiên chức của người phụ nữ. Thế nhưng hiện nay, cô đang sống hạnh phúc cùng người chồng cũng là một phi công rất giỏi, hai cô con gái và một cậu con trai. Người phụ nữ từng đại diện cho nước Úc tham dự Thế Vận Hội môn biểu diễn máy bay nhào lộn trên không này thực sự là niềm tự hào của đất nước cô. Chính sự kiên trì, ý chí và lòng can đảm

đã mang lại cho cô lòng kính phục và quý trọng của mọi người. Nhưng trên hết, Janine Sheperd đã học được cách để bay lên bằng chính ý chí của mình. Điều đó thật tuyệt diệu biết bao.

- Ngọc Trân

Theo *Learning To Fly*

Nếu tôi làm được, thì bạn cũng có thể!

Tôi gần như bắt đầu cuộc đời mình từ con số không. Từ khi mới lọt lòng, tôi đã bị bỏ rơi bởi chính cha mẹ mình tại một bệnh viện nhỏ thuộc thị trấn Mosses Jaw ở Saskatchewan, Canada. May mắn thay, một cặp vợ chồng nghèo đứng tuổi nhưng hiếm muộn đã nhận nuôi tôi. Đó chính là bố John và mẹ Mary Linkletter.

Cha nuôi tôi là một trong những người đàn ông tốt bụng nhất mà tôi từng biết. Nhưng ông lại hoàn toàn không có năng lực làm giàu. Ông cũng cố gắng kiếm tiền bằng cách bán bảo hiểm, đi giao hàng cho một cửa hiệu bách hóa nhỏ và cả việc đóng giày, nhưng tất cả đều không giúp ông đem lại cho vợ con mình một cuộc sống đủ đầy như ông hằng mong muốn. Chẳng những thế, gia cảnh của chúng tôi lại ngày càng khốn đốn vì mẹ nuôi tôi cứ bệnh tật triền miên. Cha phải bán đi căn nhà để có tiền lo thuốc thang cho mẹ. Chúng tôi đành phải đến sống trong ngôi nhà do hội từ thiện của nhà thờ địa phương San Diego xây cất cho những người vô gia cư. Rồi mẹ qua đời, cha Linkletter của tôi sau đó trở thành một nhà truyền giáo thực thụ, không có thời gian lo chuyện kiếm ăn, mặc dù ông cũng rất thương tôi. Hoàn cảnh gia đình lại càng túng quẫn, cái ăn cái mặc hàng ngày của tôi thường là do những người hàng xóm chia sẻ mà thôi.

Từ khi mẹ tôi qua đời, tôi rời trường học và lang thang khắp nơi để tìm một việc làm, hay nói đúng hơn là tìm một vận may. Tuy nhiên, điều mà tôi có được ngay từ lần đầu tiên bước vào đời lại là một vận rủi. Cả hai - tôi và một người bạn nữa đi cùng - bị hai tên du côn mặt mày bặm trợn tóm lấy khi đang ngủ trên một chiếc xe thùng.

Một tên trong bọn chúng ra lệnh:

- Bỏ hai tay ra phía sau và nằm im đó. Lộn xộn là tao bắn bỏ mạng!

Nói rồi bọn chúng lục soát trong túi áo, túi quần và sờ soạng khắp người chúng tôi. Một nỗi sợ hãi xâm chiếm lấy tôi, tôi tự hỏi ngoài tiền ra, bọn chúng còn muốn gì ở chúng tôi nữa... Đã có lần tôi nghe kể những câu chuyện về bọn du côn cướp của và giết người... Khi chúng ngưng tay, hai đứa tôi vẫn nằm im thín thít, không dám nhúc nhích một phần nào. Bọn chúng tìm thấy một đô la và ba mươi xu của tôi, nhưng lại bỏ sót một đô mà tôi đã giấu trong gấu áo. Bạn tôi, Denver Fox, cũng bị chúng lấy mất hai đô la.

Denver và tôi nằm đó, trong bóng tối ẩm ướt, tôi nghe thấy rất rõ tiếng súng lên đạn của bọn chúng. Trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy như có một luồng điện chạy dọc xương sống mình, một nỗi sợ hãi thật sự làm tôi cứng hết cả người. Tôi biết chúng đang bàn xem có nên giết chúng tôi hay không. Với những tên đầu gấu như thế, không có việc gì mà chúng không dám làm, ngay cả việc giết người chỉ vì mấy đô la kia. Cơn mưa như trút nước bên ngoài sẽ giúp át đi tiếng súng, và sẽ không có ai biết được mà cứu chúng tôi. Ngay lúc đó, tôi chợt nghĩ đến cha nuôi của mình, ông thật hiền từ và chưa bao giờ đánh tôi dù chỉ một roi. Tôi nghĩ đến việc ông ấy sẽ lo lắng như thế nào khi biết chuyện gì xảy đến với tôi. Kỳ lạ thay, bỗng dưng tôi không còn cảm thấy sợ hãi nữa, tim tôi không còn đập mạnh và tôi dần bình

tĩnh hơn. Bất ngờ, bọn chúng quay lại phía chúng tôi sau khi đã nói điều gì đó với nhau mà tôi nghe không rõ. Tên không cầm súng dúi vào tay tôi một thứ gì đó. Hắn nói:

- Cho chúng mày 30 xu, nhưng chúng mày phải rút đi ngay. Đây là địa bàn của chúng tao, rõ chưa, hai thằng nhóc?

Ngày nay, khi có thể gọi là thành công trong cuộc sống, đôi lúc tôi vẫn trầm tư suy nghĩ về cuộc đời mình, về câu chuyện mà tôi đã kể cho các bạn. Tôi đã lao vào làm việc cật lực, làm bất cứ điều gì - miễn là lương thiện - chỉ với một mục tiêu duy nhất: Cải biến số phận của mình. Giờ đây, tôi đã có thể kiếm được nhiều hơn gấp triệu triệu lần số tiền 1 đô la 30 xu mà ngày xưa vì nó, tôi suýt bị bọn côn đồ giết chết. Và trên hết, tôi là một người cha có thể mang lại cho gia đình mình một cuộc sống tốt, thậm chí còn tốt hơn cả những gì mà người cha nuôi quá cố của tôi luôn mong ước làm được năm xưa.

Hôm nay, tôi có thể tự hào nhìn lại chặng đường mà mình đã đi qua: một thương gia thành công, một đạo diễn của những chương trình truyền hình nổi tiếng, mà trong đó, tôi đã khéo léo lồng vào những chi tiết của cuộc đời mình. Đó là những chương trình mang đến lời động viên cho những ai đang lâm vào hoàn cảnh khó khăn, bế tắc có thể vững tin mà đứng dậy làm lại cuộc đời. Tôi muốn cho họ thấy nơi tôi đã bắt đầu và nói với họ rằng: "Nếu tôi có thể làm thì bạn cũng có thể!"

- Thùy Mai

Theo If I Could Do It, You Can Too!

*"Đôi khi trong cuộc sống, có
những thời điểm mà tất cả mọi thứ
đều như chống lại bạn, đến nỗi bạn có
cảm tưởng mình không thể chịu đựng
thêm một phút nào nữa. Nhưng hãy
cố đừng buông xuôi vì sớm muộn gì
mọi thứ cũng sẽ thay đổi."*

Rồi các thiên thần sẽ đến...

Bà của tôi từng kể cho tôi nghe về câu chuyện của những thiên thần, họ đến gõ cửa từng trái tim của chúng ta để trao cho chúng ta những thông điệp. Bà còn nói rằng:

- Thiên thần ở ngay trong lòng con. Con phải lắng nghe họ, để biết mình nên làm gì và làm lúc nào.

Tôi rất thích câu chuyện của bà và cứ hỏi đi hỏi lại:

- Rồi thiên thần sẽ làm gì hở bà?

- Thiên thần không bao giờ nói "Xin chào" mà sẽ cho con những lời hướng dẫn: "Hãy đứng lên và tiến về phía trước!" rồi thiên thần sẽ bay đi. Nhiệm vụ của con là phải hành động.

Khi phỏng vấn tôi, các phóng viên thường hỏi làm thế nào mà tôi có thể trở thành một doanh nhân thành đạt đến như vậy mà không qua một trường lớp đào tạo chuyên nghiệp nào.

Trước tiên, tôi nói với các phóng viên rằng từ khi biết đọc, tôi đã đọc sáu quyển sách một tuần, và cứ như thế, tôi lắng nghe tiếng nói của tất cả những người thành đạt qua những quyển sách của họ.

Kể đến, tôi kể cho họ nghe câu chuyện về những thiên thần của bà mình. Mỗi khi tôi nghe thấy tiếng gõ cửa của một thiên thần, đó cũng chính là lúc tôi có được những ý tưởng kinh doanh mới, những bài học kinh nghiệm, những giải pháp tuyệt vời cho các vấn đề nghề nghiệp cũng như cuộc sống gia đình của tôi. Họ đến thường xuyên, như một dòng chảy không bao giờ cạn.

Tuy nhiên, có một lần tôi không thấy thiên thần nào đến gõ cửa. Điều đó xảy ra khi con gái Lilly của tôi bị thương nặng trong một vụ tai nạn xe hơi do chính tôi cầm lái. Một tài xế say rượu lái chiếc xe tải đã đâm vào xe của bố con tôi. Tôi thì không sao nhưng cánh tay trái của con bé đã bị nghiền nát, chúng tôi đưa nó vào bệnh viện cấp cứu trong tình trạng rất nguy kịch. Các bác sĩ đành phải tiến hành phẫu thuật cắt bỏ cả cánh tay của Lilly.

Khi đó, Lilly con tôi vừa mới bắt đầu học đàn piano. Nó lại còn tỏ ra rất có khiếu với môn nghệ thuật này, vậy mà bây giờ... Tôi không thể cầm được nước mắt khi thấy hình hài bé nhỏ của con mình bị giầy vò trong đống đau. Tôi không thể tập trung cho bất cứ việc gì. Không một thiên thần nào đến gõ cửa. Chỉ có sự im lặng nặng nề bủa vây tâm trí tôi. Tôi cứ suy nghĩ mãi về tương lai của con gái.

Khi đưa Lilly quay trở lại bệnh viện cho lần phẫu thuật thứ tám, tinh thần của tôi đã gần như suy sụp. Đầu óc tôi lúc đó chỉ nghĩ về một chuyện: "Con bé sẽ không bao giờ đánh đàn được nữa! Không bao giờ. Không bao giờ..."

Vừa đặt túi đồ xuống giường con mình, tôi quay đầu lại khi nghe giọng của một cô bé nằm ở giường kế bên:

- Cháu đợi chú từ nãy đến giờ. Chú có thể đi xuống lầu 1, phòng thứ ba bên trái ngay bây giờ được không ạ? Có một bạn bị tai nạn ô tô. Chú hãy đi xuống đó và động viên bạn ấy giúp cháu nhé?

Cô bé nhỏ nhắn, yếu đuối thế kia mà lại có được giọng nói mạnh mẽ, thậm chí có chút gì đó uy quyền. Khi quay trở lại phòng Lilly, tôi tò mò hỏi cô bé:

- Cháu là ai?

- Tên cháu là Tony Daniels. Cháu học tại trường trung học dành cho người khuyết tật. Chú thấy đó... cháu không thể đi lại được. Nói chuyện một lúc lâu, tôi nhận thấy cô bé nói chuyện rất dễ thương và cuốn hút người khác. Tôi buột miệng:

- Nghe cháu nói chuyện, chú cứ nghĩ cháu là một cô bé bình thường như bao cô bé khác vậy!

Cô bé nhìn tôi, trả lời:

- Dạ. Ở trường, thầy cô dạy cháu rằng cháu không bị tật nguyền nếu có thể giúp đỡ người khác. Nếu chú tình cờ gặp cô giáo của cháu, cô dạy lớp học đánh máy ấy, thì chú sẽ cho rằng cô ấy bị tật vì cô không có tay lẫn chân. Nhưng cô đã giúp chúng cháu đánh máy với một chiếc đĩa thần ngậm giữa hai hàm răng.

- Ồ!...

Tôi thật bất ngờ khi nghe những điều này. Sau buổi nói chuyện hôm đó, tôi liên hệ với công ty máy tính IBM để hỏi xem họ có chương trình dạy đánh máy nào cho người bị mất một tay không. Họ thông báo với tôi rằng họ có rất nhiều chương trình như vậy. Và tất cả đều được miễn phí.

Tôi đưa Lilly trở lại trường học nhưng họ từ chối việc phải dạy học cho một đứa bé bị thiếu mất một cánh tay. Không nản chí, tôi đưa con tìm đến một lớp học qua lời giới thiệu của người bạn thân.

Đó là một lớp học bình thường như bao lớp học khác, chỉ có một điều, đa số các học sinh ở đây đều đã bị mất đi một phần thân thể, do tai nạn, hay do bẩm sinh. Thầy giáo của lớp học là một nạn nhân của bệnh sốt bại liệt, cánh tay phải của ông không thể cử động được nữa. Sau khi nghe tình cảnh của Lilly, ông vui vẻ nhận con bé vào lớp.

Nhờ chương trình dạy đánh máy đó mà chẳng bao lâu sau, Lilly có thể đánh máy tất cả các bài làm ở nhà của mình. Thầy giáo cứ nghĩ rằng tôi đã giúp con nên trách Lilly:

- Bố của em cưng em quá đó, Lilly. Cánh tay phải của em rất tốt. Em phải tự làm bài ở nhà của mình chứ!

- Ồ, không đâu thưa thầy. Với một tay, em có thể đánh máy 50 từ một phút. Em học được ở chương trình dạy đánh máy cho người chỉ có một tay của IBM, thầy ạ.

Thầy giáo hết sức bất ngờ và chậm rãi nói:

- Biết đánh máy luôn là mơ ước của thầy.

- Em còn có chương trình dành cho người chỉ có tay trái. Em sẽ chỉ cho thầy, thầy nhé!

Sau buổi đầu tiên cùng đánh máy với thầy, nó chạy nhanh về nhà, cười rạng rỡ và khoe với tôi:

- Bố ơi, chị Daniels nói đúng đó. Con không còn bị tật nữa, bởi vì con đã giúp người khác thực hiện giấc mơ của mình.

Còn giờ đây, Lilly của tôi là tác giả của hai quyển sách được nhiều người biết đến. Con bé đã trở thành một nhà văn nổi tiếng thay vì một nhạc sĩ piano.

Nào, thử xem, bạn có nghe ai gõ cửa không? Hãy mở cửa đi. Nhưng nhớ rằng: Thiên thần không bao giờ nói xin chào. Thiên thần chỉ nói một câu duy nhất: "Hãy đứng dậy và tiến về phía trước!".

- Thùy Mai

Theo *Angels Never Say "Hello!"*

Điều kỳ diệu dưới cây sồi vàng

Mới chín tuổi, David đã mắc căn bệnh ung thư cơ chân, căn bệnh được chẩn đoán từ năm cậu bé lên tám. Cơ thể bé bỏng ấy cũng đã trải qua không biết bao nhiêu lần phẫu thuật. Những cuộc phẫu thuật triền miên đã để lại cho cậu bé một đôi chân yếu ớt với những bước đi khập khiễng. Nhưng chẳng bao giờ cậu bé tỏ ra mình là một người bệnh. Cậu vẫn làm tốt những việc vặt vãnh ở trang trại để giúp cha mẹ mình - đó là một trang trại nhỏ ở vùng bắc California, nơi có chú ngựa Rodeo Joe, người bạn thân thiết nhất của cậu chủ nhỏ David.

Năm lên mười, David phải trở lại bệnh viện vì bệnh tình có dấu hiệu trầm trọng. Các tế bào ung thư đã di chuyển vào tủy xương, mạch máu và gan của cậu. Cậu bé trông càng ốm yếu, xanh xao hơn trước. Những đợt hóa trị liên tiếp gần như đã vắt kiệt sức lực của cậu bé, mà hy vọng khỏi bệnh thì lại rất mong manh.

Hóa trị là liệu pháp cuối cùng cho căn bệnh. Khi những hoạt chất hóa học có tác dụng mạnh tấn công vào tế bào ung thư, chúng cũng phá hoại luôn những tế bào khỏe mạnh khác cần thiết cho việc duy trì sự sống. Không may là khối u của David bắt đầu kháng thuốc. Hệ miễn dịch của cơ thể ngày càng suy yếu. Cậu bé nhanh chóng bị nhiễm trùng phổi và viêm cột sống.

Nằm trên giường bệnh, David cứ giữ chặt bức ảnh của Rodeo Joe giờ đã cũ sần, bức ảnh mà cậu bé vẫn thường mang ra khoe với mọi người xung quanh. Không bác sĩ nào mà không được nghe cậu bé nói về con ngựa, về những chiếc huy chương mà nó giành được trong các cuộc đua trước đây. David cũng kể chuyện Joe còn biết đứng chờ xe buýt ở hàng rào trang trại và đưa cậu về mỗi khi bố mẹ cậu không kịp đón. David rất thích cưỡi lên lưng của Joe, dạo quanh đồng cỏ và những hồ nước xung quanh trang trại.

Cậu bé cứ hỏi đi hỏi lại mọi người rằng: "Con sẽ thấy Joe lần nữa chứ ạ? Con có thể cưỡi nó thêm một lần nữa được không?". Những mũi thuốc tiêm vào người cậu bé ngày càng mạnh hơn và nhiều hơn. David bắt đầu bị hôn mê. Các bác sĩ cho rằng cậu bé không thể nào qua khỏi.

Là một bác sĩ, dù đã tiếp xúc với rất nhiều bệnh nhân nhưng khi trực tiếp điều trị cho David, có những điều tôi không thể nào quên. Điều đầu tiên là sức mạnh của niềm tin, sự quyết tâm và kiên định ở các bậc cha mẹ. Ông Statler, cha của David, cứ nói với tôi rằng: "Tôi tin David con tôi sẽ cưỡi lên lưng Joe lần nữa. Tôi tin như vậy". Điều thứ hai, tôi nhớ đến hình ảnh của cậu bé David ôm khư khư bức ảnh một con ngựa già cùng với những ký ức thật đẹp. Ước mơ được một lần nữa cưỡi chú ngựa thân yêu như vượt ra khỏi cơ thể ốm yếu, bệnh tật của cậu bé khiến cho bất cứ ai cũng không thể không xúc động. Chúng tôi ước mong cho cậu bé qua khỏi cơn hôn mê, dù chỉ để nhìn thấy con ngựa lần cuối cùng. Chúng tôi còn lên kế hoạch chở Joe đến khuôn viên của bệnh viện nếu tình hình của David khá hơn.

Bỗng nhiên, điều kỳ diệu xuất hiện. Dù bạn có tin hay không thì tôi đã thấy điều kỳ diệu là có thật. Vì một lý do nào đó mà các nhà khoa học như chúng tôi không thể hiểu nổi, tình trạng của David khá dần lên rất nhanh. Sự nhiễm trùng bắt đầu bị đẩy lui, cơ thể David hồi

phục dần. Chúng tôi e rằng điều này chỉ là tạm thời, tuy nhiên, trong lần kiểm tra đánh giá mức độ của căn bệnh, chúng tôi không tìm thấy gì nữa - không một khối u nào ở chân, gan cũng như trong chất dịch cột sống.

Hai tuần sau, David được phép trở về trang trại. Một tuần trôi qua, tôi quyết định đến thăm gia đình David và con ngựa già mà tôi đã nghe nói rất nhiều.

Đó là một ngày đẹp trời, những chiếc lá rụng đưa dưới cái nắng tháng mười rực rỡ. Trang trại nhỏ nằm ngay xa lộ và rất dễ tìm. Khi rẽ vào, tôi thấy Rodeo Joe đang đứng dưới một cây sồi, còn David đang ngồi trên lưng vừa chải lông vừa trò chuyện với Joe. Có lẽ cậu bé đang kể câu chuyện các bác sĩ đã không nghĩ rằng nó có thể cưỡi Joe một lần nữa.

Tôi dừng lại, cố ghi khoảnh khắc đáng nhớ đó vào tâm trí và đi tìm một sự lý giải. Khi những người đi đường tỏ vẻ chú ý tới một cậu bé cưỡi con ngựa đứng dưới cây sồi vàng, tôi muốn gọi họ dừng lại và giải thích với họ rằng những gì mà họ đang nhìn thấy chính là một điều kỳ diệu.

- Quỳnh Nga

Theo Rodeo Joe

*"Cuộc sống luôn có những điều kỳ diệu được
tạo thành từ nghị lực, lòng tin và ý chí
của con người."*

Chiến thắng bản thân

Từ khi còn bé, Patti Wilson đã không may mắc phải chứng động kinh. Bố cô, Jim Wilson, là người vẫn thường chạy bộ vào mỗi buổi sáng. Một ngày nọ, cô bé đến bên bố và nói với ông rằng: "Bố ơi, điều con ước ao lớn nhất bây giờ là được chạy bộ cùng bố mỗi ngày. Nhưng con sợ căn bệnh sẽ khiến con bị ngắt. Con phải làm sao đây hả bố?".

Bố cô bé động viên con gái: "Nếu con bị ngắt, bố biết mình phải làm gì mà. Thế nên con cứ yên tâm, Patti của bố làm được mà! Bố con mình sẽ cùng cố gắng, con nhé!".

Và mỗi ngày, hai bố con họ cùng chạy với nhau. Cô bé trở lại sống những tháng ngày vui tươi như trước khi cô bị bệnh, Patti đã chạy mà không hề bị ngắt. Một thời gian không lâu sau đó, Patti nói với bố mình: "Bố ơi, con rất muốn phá kỉ lục thế giới của nữ môn chạy đường dài".

Bố cô bé liền đi tìm quyển sách Kỉ lục Guinness và biết được rằng: vào thời điểm đó, quãng đường chạy xa nhất mà phái nữ đã lập được là 80 dặm. Patti suy nghĩ việc này suốt một thời gian dài. Đến khi học năm đầu ở trường trung học, cô lại nói với bố mình: "Con sẽ chạy từ quận Cam đến San Francisco...". Đó là một quãng đường dài 400 dặm. Cô còn nói, sang năm thứ hai, cô sẽ chạy từ Portland đến bang Oregon - một quãng đường hơn 1.500 dặm.

Những cơn co giật quái ác đã không ít lần khiến cô đau đớn vô cùng. Tay chân cô bị co rút, không thể cử động được nữa. Nhưng cô đã vượt qua tất cả để thực hiện ước mơ của mình. Trong cơ thể nhỏ bé của Patti lúc nào cũng cháy lên một ngọn lửa đam mê, nhiệt huyết và đầy tham vọng. Cô bé nói rằng căn bệnh động kinh của mình chỉ là "một bất tiện nhỏ". Cô ít khi lưu tâm đến điều mình đã mất, mà chỉ nhắm đến những gì mình đã có và cần phải đạt được mà thôi.

Trong năm đầu tiên, Patti đã hoàn thành đường chạy của mình đến San Francisco như lời cô từng khẳng định. Trên đường chạy của mình, Patti đã mặc một chiếc áo có dòng chữ "Tôi yêu những người khuyết tật". Bố cô luôn đồng hành bên cô trên từng dặm đường, và mẹ cô, một y tá của bệnh viện địa phương, đã luôn túc trực trên ngôi nhà di động theo sau cô để phòng trường hợp bất trắc xảy đến với cô con gái thân yêu của mình.

Đến năm thứ hai, Patti đã chạy cùng với sự cổ vũ và hỗ trợ nhiệt tình của các bạn cùng lớp. Họ căng một áp phích theo sau cô với dòng chữ "Cố gắng lên nào Patti!". Vượt qua nhiều chặng đường, sức lực cô cạn kiệt dần, điều đó thể hiện rõ trên khuôn mặt của Patti. Gần về đến Portland, cô bị ngã và trật khớp chân. Bác sĩ khuyên cô bé nên ngưng chạy, ông nói: "Tôi sẽ đặt một chiếc nẹp nơi mắt cá chân của cháu để tránh cho cháu không bị thương tổn về sau."

Cô bé đáp: "Bác sĩ ơi, chạy bộ không chỉ là ước mơ của cháu, nó chính là tất cả cuộc sống của cháu nữa. Cháu muốn xóa đi những tự ti định kiến ngăn trở những người tật nguyên khác hòa nhập vào cuộc sống. Bác sĩ thấy rồi đấy, chẳng phải cháu vẫn còn chạy được đó sao?". Và vị bác sĩ đã tìm cách giúp cô bé bằng cách để cho cô được lựa chọn. Và để tiếp tục được chạy, cô đã chọn cách băng mắt cá chân thay vì đặt vào đó một chiếc nẹp. Ông cảnh báo mắt cá chân của Patti sẽ bị sưng lên và đau đớn nhưng cô bé vẫn không thay đổi quyết định.

Patti chạy về đến Portland trong tiếng reo hò của cả thành phố. Một dải băng màu đỏ rất dài và rộng đã được căng lên: "Patti Wilson là vận động viên xuất sắc nhất. Hoan hô Patti Wilson!" Cô bé đầy nghị lực ấy đã hoàn thành đường đua dành cho người khuyết tật đúng vào ngày sinh nhật thứ 17 của mình.

Sau bốn tháng chạy bộ gần như liên tục từ bờ Tây sang bờ Đông, Patti đã đến được Washington và bắt tay Tổng thống Mỹ. Cô nói với Tổng thống: "Cháu muốn mọi người hiểu rằng những người khuyết tật như cháu cũng là những con người có cuộc sống bình thường, cũng có thể làm được những điều mà những người khác có thể".

Khi tôi kể lại câu chuyện này tại một hội thảo, có một người đàn ông với đôi mắt ngấn lệ đã đến gặp tôi, nắm lấy tay tôi và nói: "Ông Mark, tôi là Jim Wilson. Ông vừa kể về Patti, con gái tôi. Nó thật phi thường, phải không ông!". Sau buổi nói chuyện với ông, tôi còn được biết chính những nỗ lực đáng khâm phục của Patti đã giúp quyên góp đủ kinh phí để lập nên 19 trung tâm trị liệu dành cho những người khuyết tật trên khắp đất nước.

Nếu như Patti Wilson có thể vượt lên chính mình để lập nên những kỳ tích, thì với một cơ thể khỏe mạnh, và một đầu óc sáng suốt, bạn sẽ làm gì để có thể chiến thắng bản thân mình?

- Phương Thảo

Theo Run, Patti, Run

"Không có điều vĩ đại trên đời

nào đạt được mà thiếu đi

sự tâm huyết."

Không có gì là giới hạn

* Ở tuổi tám mươi, chủ nhiệm kiêm cựu chủ bút tờ Washington Post, bà Katherine Graham rất vui mừng khi đoạt giải Pulitzer cho quyển tự truyện bán chạy nhất, cũng là cuốn sách đầu tay và duy nhất của bà. Khi lên làm tổng biên tập tờ báo năm 1963, bà đã thành công khi đưa tờ Washington Post trở thành một trong những tờ báo bán chạy hàng đầu ở Mỹ. Bà đã được Tạp chí People bầu chọn là một trong những phụ nữ thành công nhất trong nghề báo - một lãnh địa mà thời bấy giờ vốn được xem là "thế giới của đàn ông".

* John Glenn là người đầu tiên đi vào quỹ đạo trái đất vào những năm đầu thập niên 60. Ba mươi năm sau, ông lại được huấn luyện cho một chuyến thám hiểm không gian khác. Trong khóa huấn luyện, lão tướng bảy mươi tuổi ấy vẫn luôn cùng các phi hành gia trẻ tuổi thực hành những bài tập rèn luyện thể lực. Là một phi hành gia cao tuổi nhất nước Mỹ nhưng Glenn vẫn tiếp tục theo đuổi những chuyến thám hiểm vũ trụ. Ông tâm sự rằng ông chưa bao giờ có ý nghĩ mình sẽ ngừng khám phá những bí ẩn trong thiên đường vũ trụ bao la. Ông cho rằng mình đang thực hiện sứ mạng giúp NASA nghiên cứu thêm khả năng của tuổi già trong những điều kiện khắc nghiệt của vũ trụ.

* Alan Greenspan, hiện đã hơn bảy mươi tuổi và đang là vị chủ tịch đáng kính của Cục Dự trữ Liên bang Hoa Kỳ. Hàng ngày, ông vẫn điều hành đội quân giao dịch chứng khoán Wall Street trong những thương vụ nóng bỏng bằng các quyết định sáng suốt, từ việc tăng hoặc giảm lãi suất đồng đôla, lãi suất trái phiếu chính phủ đến vấn đề bình ổn thị trường tài chính.

* Khi Pablo Casals tổ chức buổi tiệc kỷ niệm ông bước sang tuổi chín mươi lăm, một phóng viên trẻ hỏi ông: "Thưa ông Casals, ông đã chín mươi lăm tuổi và mọi người đều công nhận ông là nhạc sĩ chơi đàn violon vĩ đại nhất trên thế giới. Tại sao ông vẫn phải khổ luyện sáu tiếng mỗi ngày?". Ông Casals trả lời: "Vì tôi nghĩ rằng mình đang tiến bộ". * Nhà thơ vĩ đại Goethe hoàn thành tác phẩm Faust bất hủ khi ông tám mươi ba tuổi. Verdi hoàn thành vở nhạc kịch nổi tiếng Falstaff ở tuổi tám mươi.

* Sandra Day O'Connor, năm mươi mốt tuổi, là người phụ nữ đầu tiên được cử làm Phó Thẩm phán Tòa án tối cao Hoa Kỳ. Vượt qua căn bệnh ung thư một cách phi thường, bà tiếp tục phục vụ tổ quốc khi đã ngoài sáu mươi tuổi.

* Trong số những người trên sáu mươi tuổi đoạt giải Nobel, người có ảnh hưởng nhiều nhất và đáng được nể trọng nhất là Mẹ Teresa. Ở tuổi sáu mươi chín, Mẹ Teresa được trao giải Nobel Hòa bình vì những cống hiến của Mẹ dành cho người nghèo ở Calcutta, Ấn Độ.

Bạn chấp nhận để cho cuộc đời mình trôi đi tẻ nhạt hay giống như những con người ấy, bạn đang tiếp tục lao động, sáng tạo và cống hiến không mệt mỏi? Mong rằng, mỗi chúng ta đều có thể sống bằng tất cả nhiệt huyết của trái tim mình - như lời nhà báo Jane Brody của tờ *New York Times* đã nói: "Con người vẫn có thể sống dấn thân như tuổi trẻ dù họ đã bước vào tuổi già".

- Bích Thủy

Theo *Never Too Old*

*"Không có nghịch cảnh hay giới hạn
nào của tuổi tác có thể ngăn cản
những khả năng của con người."*

Ngôi sao ký ức

*"Cuộc sống luôn chứa đựng những nỗi đau mà
ta không thể nào dự đoán hay được báo trước.
Thế nhưng, hãy tin rằng mọi chuyện buồn
đều lướt qua chúng ta rất nhanh - như một đoạn
phim ngắn."*

- Oprah Winfrey

Vào một đêm cuối tháng sáu, Dan - chồng tôi - đã ra đi vĩnh viễn vì căn bệnh ung thư. Buổi tối hôm đó, mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Hai đứa con nhỏ của chúng tôi vẫn vào ôm hôn chào tạm biệt cha chúng trước khi ngủ. Còn tôi, như bao năm qua, vẫn nằm cạnh người chồng yêu quý nhất đời. Thế mà anh ấy đã chẳng bao giờ trở dậy được nữa...

Sau đám tang, tôi hoàn toàn suy sụp, cõi lòng trống vắng mênh mông khi đối diện với cuộc sống phía trước. Có lẽ, đối với một người vợ thì không có gì đau đớn và khủng khiếp bằng việc mất đi người chồng bấy lâu đầu ấp tay gối, từng là chỗ dựa vững chắc của vợ và các con. Chìm đắm trong niềm tiếc thương và đau khổ, tôi gần như quên mất sự tồn tại của hai đứa con, quên rằng chúng đang rất cần sự chăm sóc, bảo bọc của tôi.

Cho đến một hôm, vô tình tôi nghe thấy tiếng khóc nức nở của đứa con trai lớn khi đứng trước di ảnh của cha nó. Tôi chợt bừng tỉnh khi nhận ra các con tôi cũng đang phải gánh chịu nỗi đau quá lớn, và chúng chỉ còn có mẹ mà thôi. Tôi tự trách mình sao quá ích kỷ.

Tôi quyết tâm trở lại làm việc, trở lại cùng các con với ước mong sẽ xoa dịu phần nào những trống vắng tình cảm trong tâm hồn chúng. Ngày trước, khi biết mình mắc bệnh, Dan đã âm thầm vạch ra một kế hoạch, để tôi tiếp tục vững bước khi không có anh. Anh bảo tôi:

- Trong vòng hai năm sau khi anh ra đi, em hãy viết, anh tin rằng em sẽ trở thành một nhà văn nổi tiếng. Em phải tin vào điều đó như anh đã tin em vậy!

Thế là tôi bắt đầu viết sách. Tôi viết lại chuyện tình của chúng tôi, một câu chuyện không có hồi kết, bằng tất cả tình yêu và ký ức đẹp đẽ về quãng đời có anh bên cạnh. Tôi đem vào đó cả nỗi đau của mình. Rồi tác phẩm của tôi cũng đã hoàn thành và thật bất ngờ, tôi được trao giải đúng hai năm sau ngày Dan mất. Giờ đây, tôi đã có thể ngược nhìn những vì sao trên trời và nói với Dan rằng:

- Dan ơi! Em đã làm được rồi. Hãy tin ở em và các con, anh nhé!

Tình cảm thiêng liêng của gia đình, của vợ chồng, con cái cũng giống như ánh sáng lấp lánh của muôn ngàn vì tinh tú, sẽ soi sáng con đường mà chúng ta chọn để đi đến hết cuộc đời này.

- Đặng Thị Hòa

Theo A Star To Steer By

*“Sức mạnh của con người không
chỉ thể hiện qua việc người đó đã
vượt qua bao nhiêu thử thách
mà còn ở cách họ đã đối đầu với
những thử thách ấy ra sao.”*

Sức mạnh

Sức mạnh của một người không chỉ được thể hiện bằng bờ vai rộng lớn mà còn ở sự ấm áp của vòng tay mở ra để sẻ chia, che chở.

Sức mạnh của một người không chỉ được thể hiện qua sự quyết đoán trong từng lời nói mà còn ở sự dịu dàng, trù mẫn của những lời thì thầm.

Sức mạnh của một người không chỉ được thể hiện ở chỗ người đó có bao nhiêu bè bạn mà còn xuất phát từ tình cảm người ấy dành cho những người xung quanh nhiều như thế nào.

Sức mạnh của một người không chỉ được thể hiện qua việc người đó đã từng yêu những ai mà còn ở việc người đó đã thực sự yêu say đắm như thế nào.

Sức mạnh của một người không chỉ được thể hiện qua việc người đó đã vượt qua bao nhiêu thử thách mà còn ở cách họ đã vượt qua những thử thách ấy ra sao.

Sức mạnh của một người không chỉ được thể hiện bằng lời nói mà còn cần phải được chứng minh bằng hành động.

- Tuệ Nương

Theo Inspirations Stories

Điều bình thường của cuộc sống

"Tôi biết mình không thể làm tất cả mọi

thứ, nhưng vẫn có thể làm được điều gì

đó. Và tôi sẽ không bao giờ chối từ điều

tôi có thể làm được."

- Helen Keller

Năm 1963, tôi ra đời ở một bệnh viện bình thường tại thành phố Cleveland. Bố mẹ tôi đều là những người bình thường. Nhưng, điều không bình thường ở chỗ tôi lại là một đứa bé có nhiều dị tật bẩm sinh. Hai mắt của tôi gần như nằm sát tận mang tai, còn chỗ mà lẽ ra phải là một chiếc mũi thì lại chỉ có hai cái lỗ sâu hoắm. Đường hở môi trên mặt tôi chạy dài gần tới mắt phải.

Bác sĩ nói tôi chẳng thể nào sống nổi vì sức khỏe quá yếu. Thực vậy, khi tôi mới ra đời, họ còn định không trao tôi cho bố mẹ, mà thuyết phục gia đình ký giấy hiến tôi cho "khoa học nghiên cứu". Hình hài tôi có thể nào thì bố mẹ vẫn yêu thương tôi dù biết phía trước sẽ là con đường dài lắm gian truân, vất vả. Bố mẹ nói, vì tôi là con của bố mẹ chứ không phải của một ai khác.

Lên bảy tháng tuổi, tôi liên tục trải qua rất nhiều cuộc phẫu thuật. Bác sĩ phải tiến hành quá trình chắp vá, nối, kéo cho tôi từng chút một. Dù kết quả sau này có khá hơn, nhưng sắc diện của tôi vẫn chưa thể nào giống với một người bình thường. Còn nhớ, năm học mẫu giáo, tôi được xếp vào lớp giáo dục đặc biệt của trường do hình dáng dị dạng và thiếu năng ngôn ngữ. Trước những lời chọc ghẹo mỉa mai của bè bạn, tôi buồn lắm. Mùa hè nào tôi cũng phải vào viện để tiếp tục những cuộc phẫu thuật nên không có thời gian để ôn lại bài vở cho năm học kế tiếp. Tôi cứ lo không biết mình có được ra khỏi lớp giáo dục đặc biệt này không. Mơ ước được làm một đứa trẻ bình thường cứ thôi thúc, tôi nài nỉ bố mẹ xin cho tôi được thi vào lớp của những học sinh bình thường. Cuối cùng, tôi cũng thực hiện được mong ước ấy.

Làm sao tôi quên được cảm giác của ngày hôm ấy, khi tôi đứng chờ bên ngoài phòng thầy hiệu trưởng, còn bố mẹ vào gặp thầy để nhận kết quả thi của tôi. Tôi cố áp tai vào cửa nghe ngóng cuộc trò chuyện bên trong... Một giờ trôi qua, cuối cùng mẹ tôi cũng bước ra với nước mắt chảy dài trên má. Bao nhiêu hy vọng của tôi bắt đầu tan chảy, "Trời ơi! Mình lại phải học ở lớp đặc biệt nữa sao!". Nhưng rồi thầy hiệu trưởng xuất hiện, đặt tay lên vai tôi và nói: "Chúc mừng em vào học lớp 3B nhé!". Tôi vỡ òa những giọt nước mắt, mừng vui khôn tả xiết.

Năm học lớp bốn, lại có thêm một bước ngoặt quan trọng khác cho cuộc đời tôi. Tôi được chọn làm phẫu thuật thí nghiệm ghép xương để tái tạo lại toàn bộ khuôn mặt. Ca mổ kéo dài mười tiếng, có những lúc nguy kịch tưởng chừng không qua khỏi. Kỳ diệu thay, tôi đã vượt qua lần phẫu thuật thứ 18 của cuộc đời mình. Và cũng chính từ đó, cuộc đời tôi đã hoàn

toàn thay đổi. Nhìn mình trong gương, tôi không thể nào tin được là mình đã có sống mũi, có đôi môi lành lặn - có gương mặt của một người bình thường. Tôi thật sự là một người hoàn toàn bình thường.

Nhưng trớ trêu thay, một bất hạnh khác lại ập đến. Một năm sau khi tôi lành bệnh, mẹ tôi qua đời vì căn bệnh ung thư. Tôi mất đi người thân yêu nhất - người đã dạy tôi bài học về giá trị bản thân và niềm tin vào cuộc sống. Chính nhờ có mẹ, tôi biết cách sống và chiến đấu với chính số phận của mình.

Khi thấy những đứa trẻ khác trêu chọc tôi bằng những tên gọi xúc phạm, mẹ bảo tôi: "Con đừng bận tâm những chuyện đó, mà hãy tin rằng cuộc sống này rất công bằng!". Mẹ dạy tôi phải biết quý trọng những gì mình đang có, vì tôi vẫn còn hạnh phúc hơn rất nhiều người khác. Chứng kiến những người mắc bệnh nan y ngày đêm phải chiến đấu với bệnh tật, những em bé bị thiếu năng trí tuệ, những đứa trẻ lang thang không nhà cửa... đã giúp tôi hiểu thêm lời mẹ dạy.

Lớn lên, tôi dần nhận ra mục đích sống của mình là giúp đỡ những mảnh đời bất hạnh khác, như một cách để trả ơn cuộc đời. Bố tôi còn khuyên: "Mike à, sau này con nên đi dạy cho các em nhỏ ở lớp giáo dục đặc biệt. Bố nghĩ, công việc đó rất hợp với con vì con hiểu những đứa trẻ đặc biệt ấy hơn bất cứ ai".

Tuy nhiên, vào thời điểm ấy, tôi vẫn chưa sẵn sàng để theo nghề dạy học. Lấy bằng quản trị kinh doanh xong, tôi làm quản lý bán hàng cho một công ty. Công việc của tôi rất thuận lợi. Rồi sau đó, tôi chuyển qua làm ngân hàng, một ngành thời thượng. Nhưng, tôi vẫn thấy cuộc sống của mình hình như đang thiếu một điều gì đó.

Tôi đã gặp một cô giáo dạy lớp trẻ em đặc biệt và cưới cô ấy làm vợ. Nhưng mãi đến hai năm sau đó, tôi mới nhận ra dạy học chính là việc tôi thật sự muốn làm và cần phải làm. Thế là tôi đi học sư phạm, lấy thêm bằng thạc sĩ giáo dục và bắt đầu nghề giáo. Hiện tôi đang dạy cùng trường với vợ mình.

Lớp tôi chủ nhiệm là một tập thể các học sinh với đủ mọi nhu cầu, ước muốn khác nhau về cảm xúc, thể xác và trí tuệ. Dạy cho các em biết đọc, biết viết, biết phát biểu suy nghĩ của mình đối với tôi còn khó hơn cả việc thuyết phục một khách hàng khó tính. Nhưng tôi yêu sao những gương mặt tươi cười, phấn khởi của các em khi được tôi truyền đạt những điều mới mẻ của cuộc sống, nói được vài từ và viết được một câu hoàn chỉnh.

Tính đến nay, tôi đã trải qua 29 ca phẫu thuật với biết bao đau đớn, khổ cực. Nhưng tôi tin sự hiện hữu của mình trong cuộc sống này thật sự đã có ý nghĩa, cho tôi và cho cả những người khác. Ngày xưa, khi vừa mới lọt lòng, tôi không phải là một đứa bé khỏe mạnh, không phải là một người bình thường. Nhưng tôi vẫn sẵn lòng hòa mình vào thế giới, với sự giúp đỡ của những người xung quanh, nhất là người mẹ đáng kính của tôi. Tôi sẽ dạy lại cho các em học sinh đặc biệt của mình bài học mà mẹ tôi đã dạy, đó là: "Không bao giờ bỏ cuộc!".

- Bích Thủy

Theo Perfectly Normal

*“Hãy can đảm đối mặt với
thực tại, vì đó là cuộc sống -
một cuộc sống rất thật với tất
cả sự cô đọng giản dị của nó.”*

Nơi nào có ý chí, nơi đó có con đường

Với Sparky, trường học là tất cả, chỉ có điều cậu không thể học tốt như những học sinh khác. Cậu đã thi hỏng môn Ngữ văn năm lớp tám. Cậu còn tiếp tục trượt môn Vật lý, thi hỏng môn Đại số và môn tiếng Anh hồi phổ thông trung học. Ở các môn thể thao, cậu cũng chẳng khá gì hơn. Mặc dù rất cố gắng, nhưng cậu vẫn dễ thua trong trận đấu gôn quan trọng của đội mình.

Suốt thời trẻ, Sparky rất vụng về. Cậu ngạc nhiên khi một người bạn cùng lớp chào cậu ngoài giờ học. Thực ra, những học sinh khác không ghét bỏ cậu và cũng không ai quan tâm đến thiếu sót của cậu như cậu vẫn nghĩ. Cậu cũng chẳng dám làm quen hay hẹn hò với một cô bạn gái nào. Sparky rất sợ bị chối từ.

Chính cậu và mọi người đều biết điều đó. Sparky luôn nghĩ rằng, nếu may mắn thì mọi việc sẽ tự nhiên tiến triển theo chiều hướng tốt hơn. Còn nếu không thì cậu cũng sẽ bằng lòng với những gì vốn đã quen thuộc.

Tuy nhiên, với Sparky, còn có một điều khác quan trọng hơn - đó là hội họa. Cậu rất tự hào về khả năng vẽ của mình. Dĩ nhiên là không ai khác thấy được điều đó. Năm cuối bậc trung học, cậu gửi một số tranh biếm họa đã vẽ từ trước cho một tạp chí nhưng bị họ từ chối. Mặc dù vậy, Sparky vẫn tự tin và cậu quyết tâm sẽ trở thành một họa sĩ chuyên nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp trung học, cậu viết một lá thư gửi đến hãng phim Walt Disney. Người ta yêu cầu cậu gửi một vài bức tranh vẽ theo chủ đề đã gợi ý. Sparky đã dành rất nhiều thời gian để vẽ, lòng tràn ngập hy vọng. Cuối cùng, hãng Disney cũng trả lời cho cậu. Một lần nữa cậu lại bị từ chối. Một thất bại nữa đối với con người luôn gặp thất bại này.

Thế là Sparky quyết định viết tiểu sử của chính mình lên những bức tranh. Cậu đã mô tả lại tuổi thơ của mình - một cậu bé luôn luôn thất bại. Chẳng bao lâu, nhân vật của bộ truyện tranh ấy đã trở nên nổi tiếng khắp thế giới.

Sparky, cậu bé thiếu thành công tại trường học và có những tác phẩm luôn bị từ chối hết lần này đến lần khác chính là Charles Schultz - người sáng tạo ra *Peanuts*, một trong những truyện tranh hài dành cho thiếu nhi và cả người lớn nổi tiếng nhất trong lịch sử nước Mỹ.

- First News

*“Khi một cánh cửa đóng lại thì
sẽ có một cánh cửa khác mở ra,
và những con người đích thực
vẫn luôn tiến về phía trước.”*

Ngày mai bắt đầu từ hôm nay

Hãy chấp nhận những gì bạn phải chấp nhận và thay đổi những gì bạn thực sự muốn thay đổi.

*Đến một lúc nào đó,
mỗi người đều nhận ra rằng
cuộc sống không phải lúc nào cũng luôn công bằng.
Hãy suy nghĩ trước khi hành động.
Một chút sơ sẩy hay nóng giận cũng có thể dẫn
đến những sai lầm to lớn và để lại nỗi đau đớn,
ân hận trong bạn đến suốt cả cuộc đời.*

Hãy tìm kiếm những điều tích cực trong tất cả mọi sự việc.

*Bất cứ điều gì cũng có mặt tốt đẹp và chính khi
bạn nhận ra điều đó, điểm sáng ấy sẽ dẫn bạn
vượt qua cả những thời khắc khó khăn nhất.*

Hãy trân trọng những gì bạn đang có:

*Sức khỏe, học vấn, những người thân, các cơ
hội đang đến, và cả những giá trị vật chất mà
bạn còn cho là chưa đủ với mình.*

Hãy nỗ lực để có niềm vui, hãy sống chan hòa với mọi người.

*Vì điều này sẽ để lại những ký ức thật đẹp
cho bạn và cho cả người khác đến mãi về sau.*

Hãy học cách tha thứ cho nhau.

*Bởi chính nỗi oán hận trong lòng sẽ giết chết
bạn, khiến bạn càng thêm đau khổ, chứ chẳng*

làm hại gì kẻ đã gây ra nỗi đau khổ ấy.

Hãy học hỏi, hãy mở rộng suy nghĩ.

*Để đón nhận những ý tưởng và kiến thức mới,
và đừng ngại ngần gì khi thử khám phá
những điều mới lạ.*

Vì, ngày mai luôn bắt đầu từ hôm nay!

- Thanh Giang

Theo Ten Suggestions For a Brighter Future

Nghị lực

*"Trong cái lạnh giá của mùa đông,
cuối cùng tôi đã học được rằng
trong tôi có một mùa hè không thể bị
đánh bại."*

- Albert Camus

Năm 1984, ở tuổi ba mươi, tôi là một phụ nữ thành đạt với một gia đình hạnh phúc và công việc ổn định của một Giám đốc tài chính. Tôi cứ sống hạnh phúc như vậy cho đến một hôm... khi nhận được kết quả chẩn đoán của bác sĩ.

Giống như bao nhiêu người khác, tôi thậm chí chưa hề được nghe về chứng bệnh xơ cứng mô - một căn bệnh nan y làm đông cứng các mô trong cơ thể, bắt đầu từ da và dần dần lan vào các bộ phận nội tạng.

Tôi đến thư viện để tìm tất cả tài liệu nói về căn bệnh ngặt nghèo này. Và những gì đọc được khiến tôi vô cùng kinh ngạc. Bệnh xơ cứng mô là hậu quả của tình trạng thừa collagen, một dạng protein sợi trong các mô nối của cơ thể. Dù nó phổ biến hơn các bệnh khác như teo cơ, u xơ, nhưng có rất ít nghiên cứu về nó và hầu như không thể biết nó phát triển như thế nào. Tôi không muốn chết vì một căn bệnh không ai biết đến như thế.

Từ trước đến nay, tôi luôn luôn thấy mình nhỏ bé và sự thật là vậy: tôi cao một mét rưỡi và không bao giờ nặng quá 50 ký. Khi lớn lên ở Omaha, tôi đã bỏ phí quá nhiều thời gian để theo đuổi sự nghiệp của một vận động viên trượt băng nghệ thuật nhưng lại không thu được kết quả gì. Đến năm 17 tuổi, tôi nhận ra mình cần phải chọn một hướng đi khác thực tế hơn. Thế là tôi từ bỏ sân trượt và ghi tên vào trường trung học Pitzer ở Claremont, California. Ngày đầu tiên ở đó tôi đã gặp Mark Scher. Tôi luôn cho rằng anh ấy là một người bạn tốt nhất của mình trong khi cha tôi lại cho rằng: "Con đang yêu Mark và Mark cũng thế, con gái ạ!". Cha tôi đã nói đúng. Tôi và Mark cưới nhau năm 1977. Không lâu sau đó, tôi lấy bằng cử nhân ngành quản trị kinh doanh của trường Đại học Stanford và gia nhập công ty Mc Kinsey, một trong số những công ty quản trị tài chính đầu tiên trên thế giới.

Vào đầu năm 1982, tôi đột ngột thấy mình mắc một chứng bệnh lạ. Các khớp của tôi sưng lên đau đớn, tay tôi tê cứng mỗi khi trời lạnh. Nhiều bác sĩ nội khoa, bác sĩ da liễu, và các chuyên gia về bệnh lây nhiễm đều không thể biết được nguyên nhân. Năm 1984, tôi nhập viện khi bị đau dữ dội và tình trạng hô hấp rất khó khăn, và khi đó, người ta mới chẩn đoán là tôi bị xơ cứng mô ở giai đoạn cuối. Lúc ấy, tình trạng của tôi tồi tệ đến mức chẩn đoán của bác sĩ không thể là không đúng.

Dù vậy, tôi vẫn muốn có một đứa con. Bác sĩ khuyên tôi không nên mạo hiểm, nhưng tôi đã có quyết định của mình. Khi có thai, tôi phải ra vào bệnh viện liên tục. Max bé bỏng của tôi ra đời vào ngày 9 tháng 3 năm 1985, sớm hơn 6 tuần và nặng chưa đầy 2 ký. Bác sĩ nói

với tôi: đó là một điều kỳ diệu. Đứa con ra đời là một bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời tôi. Tôi bắt đầu tuyên chiến với bệnh tật vì tôi nhận ra rằng con tôi cần có tôi.

Tôi yêu Max đến nỗi khát vọng duy nhất của tôi là được sống để nhìn thấy con mình khôn lớn. Đau đớn của bệnh tật như chẳng còn ý nghĩa gì. Tôi tiếp tục làm việc và đạt được một thành công mới, đó là vào năm 1986, bằng việc vận dụng những kỹ năng kinh tế và quản trị, tôi thành lập Tổ chức Nghiên cứu bệnh xơ cứng, là nơi để trao đổi những ý kiến về khoa học, y tế và kinh tế với những ai có cùng mối quan tâm trong việc đấu tranh chống lại căn bệnh nguy hại này. Khi Tổ chức đã hoạt động ổn định, Max được hai tuổi rưỡi, tôi và Mark bắt đầu nghĩ đến đứa con thứ hai. Lần này bác sĩ cũng lại khuyên tôi như lần trước. Nhưng Sammatha của chúng tôi vẫn chào đời vào ngày 7 tháng 11 năm 1988.

Tôi bắt đầu phải chiến đấu với quỹ thời gian của chính mình. Phổi của tôi chỉ còn hoạt động được 38%, điều đó ảnh hưởng lớn đến sức chịu đựng của tôi. Những việc cần đến các ngón tay như vặn chốt cửa, cài nút áo, búi tóc đã thật sự là ác mộng đối với tôi.

Tôi đã quen bị mọi người nhìn chăm chăm vào khuôn mặt biến dạng của mình - da mặt căng ra và môi dưới không thể chạm vào môi trên. Tôi cũng dần học được cách tách rời con người thật của mình ra khỏi cơ thể đang bị bệnh tật hoành hành. Năm 1990, tôi và Mark quyết định làm nên điều kỳ diệu thứ ba. Chúng tôi chuyển đến Santa Barbara, California để tiện cho công việc của Mark. Và ở đó, Montana đã ra đời ngày 28 tháng 10 năm 1990, nặng hai ký rưỡi - là đứa con nặng nhất của tôi.

Dù tương lai có ra sao đi nữa thì những đứa con chính là điều tuyệt vời nhất mà tôi có được. Max 9 tuổi, Samatha 6 và Montana 4 tuổi. Tôi yêu các con hơn bất cứ điều gì trên đời này. Chúng giúp tôi nuôi dưỡng những khát vọng của mình và sống có ích hơn. Tôi không hề giấu giếm mà còn nói cho các con biết về căn bệnh xơ cứng của mình. Các con tôi đã hiểu và lại càng yêu thương mẹ chúng hơn. Tôi hạnh phúc vô bờ.

Một lần khi tôi đến trường đón Max, vài đứa trẻ đã chỉ trỏ vào tôi và cười. Nhưng Max của tôi đã nói thế này: "Đừng cười mẹ tôi, mẹ tôi bị bệnh xơ cứng, đau lắm!". Tôi tự hào khi Max xử sự như vậy. Tôi luôn ủng hộ các con dẫn bạn chúng về nhà và cố hết sức để chơi cùng bọn trẻ, vì vậy luôn có rất nhiều trẻ con xung quanh tôi. Nhìn đám trẻ hiếu động quần quýt lấy mình, lòng tôi trào dâng một niềm vui khôn tả.

Nhưng bệnh tật vẫn không buông tha tôi. Tôi bị đau nhức triền miên và không tuần nào mà tôi không đến gặp bác sĩ. Tôi tự giúp mình bằng cách chọn mua những đôi giày dễ mang cho bọn trẻ vì tay tôi không thể thắt dây giày cho chúng. Tôi cũng chỉ làm được những bữa ăn đơn giản với sự trợ giúp của các con. Các con tôi cũng sẵn sàng giúp mẹ bất cứ lúc nào.

Gia đình, bè bạn và các bác sĩ xem mỗi ngày trôi qua đối với tôi không chỉ như một món quà mà còn là một kỳ tích. Tôi bắt đầu tìm đến châm cứu như một phương pháp chữa trị đặc biệt giúp làm dịu các cơn đau và thực hiện một chế độ ăn kiêng đặc biệt, không dùng nhiều thịt bò, sôcôla và thức ăn có nhiều chất chua.

Tôi may mắn có được một người chồng như Mark. Tôi từng nghĩ anh ấy xứng đáng có một người vợ khỏe mạnh, có thể đem lại nhiều hạnh phúc cho anh ấy hơn tôi. Nhưng sau mọi chuyện, tôi nhận ra rằng mình cũng đã làm được điều gì đó cho anh ấy. Mark nói anh ấy

tự hào về tôi và về những gì tôi đã làm cho gia đình, cho các con và cho cả những người xung quanh.

Cũng giống như khi tôi quy tụ những nhà khoa học hàng đầu trong mọi lĩnh vực tham gia vào Tổ chức, tôi đã tìm mọi cách để thuyết phục những nghệ sĩ nổi tiếng tham gia chương trình "Hài kịch lạnh, món ăn nóng" để quyên góp gây quỹ cho Tổ chức của mình. Đó cũng chính là sự kiện thu được ngân quỹ lớn nhất hàng năm của chúng tôi. Khi tôi biết rằng Lily Tomlin có một người cô đã chết vì bệnh xơ cứng, tôi đã viết thư, gọi điện cho nghệ sĩ này cho đến khi cô ấy đồng ý gặp tôi. Chúng tôi nói chuyện với nhau nhiều giờ và cô ấy đồng ý trở thành nhà tài trợ chính cho chương trình.

Tôi liên tục xuất hiện trên truyền hình, báo chí, trước Quốc hội, Viện Sức khỏe Quốc gia và các tiểu bang khác để đặt ra vấn đề thái độ của cộng đồng trước căn bệnh này. Thay mặt những người phụ nữ, những bà mẹ đang chịu nhiều đau đớn vì mắc phải căn bệnh xơ cứng quá ác, tôi nói lên tiếng nói của họ trước cộng đồng để nhận được nhiều hơn nữa sự chia sẻ và cảm thông, giúp họ có thêm niềm tin để chiến đấu và chiến thắng bệnh tật.

Mục tiêu của tôi hiện tại là tiếp tục chữa trị cho đến khi hoàn toàn khỏi bệnh. Nhưng, tôi có đủ sức chờ đến ngày đó hay không? Tôi không biết. Nhưng tôi lạc quan tin rằng tôi sẽ thành công với con đường tiên phong của mình. Thậm chí, nếu phương pháp điều trị được tìm ra khi tôi không còn trên đời này nữa, thì tôi cũng không hề hối hận. Vì ít nhất tôi cũng đạt được một điều: Các con tôi sẽ tự hào vì biết mẹ chúng là ai và đã đấu tranh vì điều gì khi còn sống. Tôi vẫn đang chạy đua với thời gian, hy vọng mình có thể làm thêm nhiều điều ý nghĩa, để được tiếp tục sống hết mình.

- Nguyễn Vũ Hưng

Theo My Body Was Turning To Stone

*“Cuộc sống chúng ta ra sao,
luôn ngập tràn sợ hãi, oán
hờn hay chấp nhận, vượt lên
và vui sống đều tùy thuộc vào
cách ta đối mặt với những
thử thách của số phận.”*

Đường đến vinh quang

Khi chọn cho mình một lối đi, tôi chọn con đường bắt đầu từ khu rừng Trê Thor, và kết thúc ở thành phố Vinh Quang.

Hành lý tôi mang theo chứa đầy tri thức, cùng một ít can đảm và một chút lo toan. Hành trang quý nhất mà tôi có chính là khát vọng được bước qua cánh cổng sáng chói của thành phố Vinh Quang ấy.

Tôi dừng bước trước một dòng sông mênh mông, rộng lớn, mà trong lòng lo rằng những mơ ước của mình sẽ bị dòng nước chảy xiết cuốn đi. Nhưng tôi đã may mắn tìm thấy một hòn đá sắc cạnh, dùng nó để chặt cây, làm cầu bắc qua sông.

Trời đột nhiên đổ mưa, tôi ướt sũng và co ro vì lạnh. Tôi bắt đầu thấy sợ. Nhưng tôi đã khéo léo dùng lá cây kết thành một chiếc dù để giữ cho mình không bị ướt.

Chuyến hành trình dài hơn tôi tưởng, thức ăn tôi mang theo đang cạn dần mà đường đi thì còn quá xa. Trước khi kiệt sức vì đói, tôi tự dạy mình cách câu cá.

Tôi bước đi, lòng mỗi một nghĩ về gánh nặng trên vai mình. Thế rồi, tôi quyết định vứt bỏ những nỗi lo ấy và tiếp tục tiến về phía trước.

Trời bắt đầu nhá nhem, nhưng tôi đã kịp nhìn thấy thành phố Vinh Quang thấp thoáng ẩn hiện sau những tàng cây. Cuối cùng, tôi đã đạt được mục đích mình đặt ra.

Tôi ung dung bước vào thành phố, nhưng cổng đã đóng. Người gác cổng nhìn tôi ái ngại nói:

"Người đã lãng phí quá nhiều thời gian. Ta không thể để người vào. Danh sách của ta không có tên người".

Tôi bật khóc và gào thét, cảm thấy cuộc sống mình đang rơi vào tận cùng của bế tắc. Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi đã quay đầu nhìn lại tất cả những trở ngại mà tôi đã vượt qua và

nhận ra rằng, dù tôi không thể tiến vào thành phố Vinh Quang nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không chiến thắng. Khi nhìn lại chặng đường đã qua, tôi tự hào khi thấy:

Tôi đã học được cách băng qua dòng sông chảy xiết một cách an toàn và tôi cũng biết cách làm thế nào để giữ cho mình khỏi bị ướt trong cơn mưa. Tôi đã học được rằng, tất cả những lo âu, phiền muộn đều không thể chiến thắng sức mạnh của ý chí.

Tôi cũng đã học được rằng, hãy luôn để cho trái tim mình rộng mở, dù đôi lúc phải đón nhận cả những nỗi đau.

Và rằng, sống có ý nghĩa hơn rất nhiều so với tồn tại đơn thuần.

Cuối cùng, bài học lớn nhất mà cuộc đời đã dạy cho tôi chính là: Thành Công và Vinh Quang chỉ là con đường mà tôi sẽ đi qua, chứ không phải là nơi tôi hướng đến.

- Quang Kiệt

Theo *The Journey Of Success*

*"Chúng ta không nên hạ
thấp giá trị của mình bằng
cách so sánh với người
khác. Chỉ có chính chúng
ta mới biết điều gì là tốt
nhất cho bản thân."*

Đôi hoa tai hình giọt nước

Hôm ấy, trời rất đẹp và thật tuyệt vời cho một chuyến dã ngoại. Cô bạn thân Laurie, mấy đứa trẻ và tôi cùng nhau đến công viên Disneyland. Ngồi trên thảm cỏ, chúng tôi nhấm nháp bánh mì sandwich, thịt nướng, bánh ngọt và quan sát bọn trẻ chơi đùa. Bất chợt, tôi chú ý đến đôi hoa tai hình giọt nước lỏng lánh của Laurie. Chúng được làm từ hai cái vòng nhỏ bằng bạc gắn với hai viên đá màu trắng trong suốt. Tôi tự hỏi không biết vì sao mà lúc nào Laurie cũng thích những đôi hoa tai hình giọt nước.

Và trong bầu không khí phảng phất mùi cỏ non, hương táo đỏ và man mác mùi tử đinh hương, Laurie bắt đầu kể...

"Năm ấy, mình học lớp 6. Mình còn nhớ như in những hình ảnh của buổi sáng hôm đó - bên ngoài lớp học, những chùm hoa vàng rực rỡ dưới ánh nắng mùa xuân, những chú chim vành khuyên ríu rít nhảy nhót. Không khí yên bình đó thật trái ngược so với ngôi nhà của mình. Mình mãi mê ngắm nhìn cô Moline - cô trông thật dịu dàng với mái tóc gọn sóng màu hạt dẻ. Còn đôi mắt cô lúc nào cũng rạng rỡ những ánh nhìn ấm áp. Nhưng đôi hoa tai hình giọt nước của cô giáo mới là thứ mà mình nhớ nhất.

Thậm chí từ dưới chỗ ngồi, mình vẫn thấy đôi hoa tai của cô sáng lên mỗi khi tia nắng mặt trời chiếu vào. Ánh sáng lấp lánh phát ra từ đôi hoa tai là điều tốt đẹp duy nhất mình thấy được mỗi ngày, nó giúp mình nuôi dưỡng những hy vọng...

Cũng năm đó, chứng nghiện rượu của bố mình đã trở nên trầm trọng. Ông ấy cứ uống bất kể ngày đêm, bất kể phải bán đi đồ dùng trong nhà để có tiền mua rượu. Mẹ mình vô cùng đau khổ, bà tìm mọi cách khuyên nhủ ông, nhưng vô hiệu. Đồ đạc trong nhà cứ thế đội nón ra đi mà chứng nghiện ngập của bố thì ngày càng thêm nặng.

Mình thương mẹ, nhưng cũng không nỡ ghét bỏ bố. Lễ Giáng sinh năm ấy, mình đã dành trọn số tiền kiếm được từ việc trông trẻ để mua cho bố một bộ đồ nghề đánh giày, hy vọng bố sẽ hồi tâm chuyển ý. Đó cũng là việc duy nhất mà mình có thể làm để giúp mẹ bớt buồn. Mình gói chúng lại bằng một tờ giấy thật đẹp và cẩn thận đặt món quà lên giường bố, kèm theo một lá thư nói lên tất cả những suy nghĩ, tâm tư của mình với bố. Nhưng thật không ngờ...

Ông đã ném món quà ra khỏi căn phòng, ngay trước mắt mình."

...

Laurie kể tiếp câu chuyện, nhưng lần này là ở lớp học.

"Hôm ấy là ngày tổng kết năm học. Các phụ huynh được mời đến tham dự để nghe đánh giá kết quả học tập của con mình. Mình rất buồn vì bố mẹ mình không đến, nhưng... mình đã quen như vậy rồi.

Buổi họp kết thúc, mọi người ra về, chỉ còn cô Moline và mình ở lại. Mình chỉ biết dán mắt xuống sàn nhà, chờ đợi lời trách mắng của cô Moline. Nhưng không, cô chỉ nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay bé nhỏ của mình và nói: "Con không nên buồn như thế. Con cần phải biết rằng nếu cha mẹ con không đến đây hôm nay, thì đó không phải là lỗi của con". Mình ngược nhìn cô giáo. Chưa bao giờ có ai nói với mình những lời dịu dàng như thế cả. Cũng chưa có một ai nói cho mình biết rằng, mình không có lỗi khi sinh ra trong một gia đình như vậy. Rồi cô nói tiếp:

"Một điều nữa con nên nhớ là con xứng đáng được đứng ở đây, trong lớp học này, cho dù cha mẹ con là ai đi nữa."

Và cô kể cho mình nghe về cuộc đời cô, về những gì cô đã trải qua để trở thành một cô giáo. Cô luôn khen ngợi những nỗ lực của mình, cô đánh giá cao những bài luận mà mình đã làm và khuyến khích mình tiếp tục cố gắng. Cô lấy ra những bức tranh mà mình đã vẽ khi học môn họa. Đó là những bức vẽ bằng màu nước, rất tươi sáng, như những ước mơ thầm kín của mình về gia đình, về bố mẹ, và về chính bản thân. Cô nói: "Con ắt hẳn phải là một họa sĩ bẩm sinh".

Mình nhìn cô, rồi nhìn những bức tranh. Cô giáo sẽ không thể biết được rằng, còn một bức tranh khác mà mình đã vẽ rất trau chuốt - bức vẽ một đôi hoa tai hình giọt nước.

Lúc ấy, trước mắt mình, gương mặt cô Moline trở nên mờ ảo, mơ hồ, ngoại trừ đôi hoa tai hình giọt nước vẫn sáng lấp lánh. Và cũng chính vào lúc đó, lần đầu tiên trong cuộc đời mình nhận ra một điều, rằng mình cũng được yêu thương, mình cũng có điều gì đó để hy vọng. Cô Moline đã giúp mình thấy rằng, không bao giờ là quá trễ để tìm được và tự đeo cho mình viên kim cương quý giá mà cuộc sống đã ban tặng cho mỗi người - viên kim cương lấp lánh ánh sáng của lòng tự trọng, của niềm hy vọng và tin yêu.

- Quỳnh Nga

Theo Drop Earrings

*"Nếu không thể thay đổi được
thực tại, thì bạn hãy thay đổi
thái độ và cách nhìn của mình.
Sự lạc quan, niềm hy vọng và
lòng tin sẽ đưa bạn đến một viễn
cảnh tươi sáng trong tương lai."*

Sức mạnh của ý chí

*"Để làm nên những điều vĩ đại,
chúng ta phải sống như không còn có
ngày mai."*

- Vauvenargues

Gia đình Jean và Sylvie Dominique Bauby cùng con trai Theophile, 11 tuổi và con gái Celeste, 9 tuổi sống ở vùng ngoại ô Paris. Là tổng biên tập của tạp chí Elle nổi tiếng, Jean luôn mang trong mình niềm đam mê mãnh liệt với công việc. Và ông nổi tiếng vì điều đó.

Tai họa ập đến vào một ngày tháng 12 năm 1995. Trên đường lái xe từ tòa soạn trở về nhà, Jean bị một cơn đột quỵ bất ngờ. Bằng tất cả sức lực còn lại, ông cố gắng lái xe vào lề đường và kịp gọi cấp cứu trước khi bất tỉnh.

Jean hồi tỉnh sau ba tuần hôn mê, nhưng cơn đột quỵ quái ác đã khiến cho toàn thân ông bất động và ông cũng không thể nói chuyện được nữa. Bộ phận duy nhất trên cơ thể ông còn có thể cử động được là mí mắt bên trái. Và thật may mắn, bộ não của ông không hề bị tổn thương, trí nhớ của vị tổng biên tập này vẫn hoạt động tốt.

Tuy bất động, Jean vẫn quyết tâm tìm cách giao tiếp với mọi người, và nhất là tìm cách để tiếp tục làm việc. Ông từng nói: "Công việc là cuộc sống của tôi". Chắc hẳn cũng vì lẽ đó mà Jean không cho phép trí não của mình bị khuất phục dù cơ thể đã hoàn toàn bất động.

Hằng ngày, cộng sự của ông là Claude Mendible ngồi bên giường bệnh với ông suốt 3 tiếng đồng hồ tại bệnh viện, giúp chuyển những cử động mí mắt của ông thành các ký tự rồi ráp chúng lại thành từng chữ và thành câu hoàn chỉnh. Với khả năng ngôn ngữ và tư duy văn chương sâu sắc, Jean đã chuyển tải những ký ức của mình về tuổi thơ, về những điều mà ông đã từng mắt thấy tai nghe trong cuộc sống - thông qua những cái chớp mắt "điều luyện", thành những trang viết sống động và đậm chất nhân văn. Kết quả đáng khâm phục là 137 trang sách đã được ra đời từ 201.001 cái chớp mắt của Jean. Cuốn sách đó mang tên *Le Scaphandre et le Papillon* (Bộ đồ lặn và con bướm) kể về cuộc hành trình tưởng tượng của một người bị liệt, mong muốn được khám phá đại dương mênh mông, huyền bí, đầy thú

vị với tất cả những tâm tư, suy nghĩ của chính ông, một người bị bại liệt nhưng không bao giờ đầu hàng số phận của mình.

Ông viết: "Khi để cho tâm hồn không bị giới hạn bởi bất cứ một điều gì thì những suy nghĩ của ta sẽ nhẹ nhàng bay bổng tựa như cánh bướm". Trong những hoàn cảnh bất hạnh nhất, chính ý chí của mỗi người sẽ giúp biến điều không thể trở thành có thể.

- Ngọc Trân

Theo *There Are Always Some Ways With A Will*

Cô đã giúp cháu hồi sinh!

*Dù không có quyền năng quyết định ai
được sống, ai phải chết, nhưng đôi khi
chúng ta có thể giúp người khác giành
lấy sự sống quý giá từ tay tử thần,
và như thế tức là chúng ta đã làm cho
cuộc sống của mình trở nên có nghĩa.*

"Vây là mình đã làm được!" Denise mỉm cười khi cô tỉnh lại sau lần giải phẫu hôm mùng 4 tháng 7 năm 1996. Khi người phụ nữ 37 tuổi này tỉnh thuốc mê cũng là lúc tửy sống của cô đang được chuyển đến Israel. Tất cả thông tin cô biết về người sẽ nhận tửy của mình vốn vẹn chỉ là: một cậu bé 5 tuổi bị hội chứng Wiskott-Aldrich, một kiểu rối loạn gen hiếm gặp và "món quà" đặc biệt đó của cô có thể cứu sống cậu bé.

Cách đây 5 năm, căn bệnh bạch cầu quái ác đã cướp đi của cô người cha mà cô yêu thương hết mực. Thấu hiểu được nỗi đau phải mất đi người thân, ngay khi cô đọc được dòng chữ "Tìm người hiến tửy" trên một tờ báo, không chút do dự, cô liên hệ ngay với gia đình bệnh nhân. Denise rất mong mình có thể làm một điều gì đó để đem lại hạnh phúc cho người khác.

Mùa xuân năm 1994, ba năm kể từ khi cha cô mất, ngân hàng máu của một bệnh viện ở Holland, Michigan gần nhà cô thông báo tìm một người có thể hiến tửy cho một bé gái đang trong tình trạng nguy kịch vì căn bệnh bạch cầu, Denise tình nguyện đến làm xét nghiệm. Nhưng thật không may, máu của cô không hợp với thể trạng của cô bé, và rồi bé gái ấy đã qua đời. Denise buồn lắm, như chính cô vừa mất đi một người thân vậy.

Đến ngày 21 tháng 8 năm 1994, ngân hàng máu lại gọi điện cho cô để báo kết quả xét nghiệm, lần này thì khác, người ta cho cô biết tửy của cô hoàn toàn thích hợp với cậu bé 5 tuổi nọ. Denise kể lại:

"Trong số năm trăm người trên thế giới, may mắn lắm mới có một người hiếm hoi có tửy phù hợp với cậu bé đó. Họ hỏi tôi có thật sự đồng ý thực hiện việc hiến tửy hay không?"

Cậu bé đang chờ đợi lần giải phẫu thay tửy đầu tiên trong đời. Denise phải ký cam kết giữ nguyên lời hứa hiến tửy bởi vì quá trình hóa trị và xạ trị trước phẫu thuật sẽ đưa cậu bé vào tình trạng vô cùng nguy hiểm, cơ thể em sẽ mất khả năng tự bảo vệ trước các nguy cơ nhiễm trùng. Và sau đó, nếu cô từ chối, thì cậu bé chắc chắn sẽ phải chết. Hơn thế nữa, người hiến tửy cũng phải chịu rất nhiều đau đớn khi trao cho người khác một phần quan trọng trong cơ thể mình.

Theo quy định của bệnh viện, cả người hiến tửy lẫn người nhận đều không được liên hệ với nhau cho đến sau khi cuộc phẫu thuật được tiến hành ít nhất là một năm. Ba tháng sau

lần giải phẫu ấy, bệnh viện gọi điện đến báo tin cậu bé 5 tuổi, lúc ấy vẫn còn đang giấu tên, đang dần hồi phục. Denise đón nhận tin vui trong sự xúc động nghẹn ngào, như thể một người thân của cô vừa được sống lại.

Sau đó, tháng 7 năm 1997, Denise nhận được một lá thư. Trên phong bì có ghi nơi gửi là Santiago Del Estero và tên của một người mà Denise chưa hề quen biết. Cô linh cảm đó chính là cậu bé 5 tuổi "của cô". Có lẽ cậu đã nhờ ai đó dịch hộ bức thư của mình ra tiếng Anh để gửi cho cô.

Thưa cô Denise,

Cháu tên là Facundo, 6 tuổi. Cách đây một năm, cháu đã được thay tủy tại Israel. Cha mẹ cháu và cháu mãi mãi cảm kích nghĩa cử cao đẹp của cô. Cả nhà cháu rất mong được gặp cô để tỏ lòng biết ơn. Cháu ước gì mình có thể gặp được cô ngay lúc này. Cô đã sinh ra cháu lần thứ hai. Cháu có thể nhận cô Denise làm mẹ tinh thần của cháu được không, thưa cô?

Cháu đang học lớp một, cháu sẽ học tiếng Anh để có thể tự viết thư cho cô. Cháu rất thích chơi đá banh, đi xe đạp và câu cá. Cháu khỏe và cao lên rất nhiều từ sau lần thay tủy ấy. Cháu sẽ kể thêm về cháu cho cô nghe và mong nhận được thư hồi âm của cô. Cả gia đình cháu gửi lời cảm ơn cô.

Facundo Lucca và gia đình.

Quá đôi vui mừng, Denise trả lời thư cậu bé ngay lập tức. Đến tháng 10, cô lại nhận được một bức thư dài của mẹ Facundo. Trong thư, bà kể rằng anh trai của Facundo là Ignacio trước đó đã qua đời cũng vì căn bệnh rối loạn gen quái ác ấy. Từ đó trở đi, Denise đã trở thành một người rất thân thiết đối với gia đình cậu bé Facundo.

- Ngọc Trân

Theo Miracle Happens;

Khát vọng

Sau một năm sống ở Nhật Bản, tôi trở về với rất nhiều kỷ niệm thú vị, tuyệt vời về văn hóa, phong tục tập quán, cả đất nước và con người nơi đây. Vì thế, tôi rất vui khi nghe thông báo ngày mai, phòng chúng tôi sẽ có một vị khách Nhật đến thăm. Tôi lập tức thu xếp để tiếp đón vị khách này thật chu đáo như tôi đã từng được đón tiếp ở Nhật.

Người phụ nữ đến thăm chúng tôi tên là Nobuko. Nobuko cũng là một nhân viên công tác xã hội, công việc của cô là liên hệ và tìm hiểu các gia đình muốn nhận trẻ mồ côi làm con nuôi. Sau vài ngày cùng làm việc, tôi nhận ra một điều rất hay ở Nobuko là mỗi khi làm bất cứ việc gì, cô cũng luôn đặt vào đó tất cả sự đam mê. Cô cảm thấy vui và hạnh phúc khi nhìn thấy những đứa trẻ bất hạnh có được một mái ấm gia đình. Cô có rất nhiều sở thích: nấu ăn, may vá, viết thư pháp... mặc dù để đến được với những điều đó, đối với cô là hoàn toàn không dễ dàng. Và tất cả những sở thích ấy đều được cô hướng vào một mục đích: giúp đỡ trẻ em nghèo, bệnh tật, không nhà, không người thân.

Và điều khiến mọi người cảm động và thán phục hơn cả là Nobuko đã làm tất cả những việc đó mà không có đôi tay. Cái cưa máy oan nghiệt nhiều năm về trước đã nghiền đứt cả hai cánh tay lúc cô mới chỉ vừa tròn 5 tuổi. Dù vậy, cô vẫn quyết tâm sống một cuộc sống như bao người bình thường khác. Nhưng còn hơn cả nhiều người bình thường, cô không chỉ sống mà còn giúp cho người khác được sống và sống tốt.

Với Nobuko: con người có thể làm được tất cả, có thể biến những ước mơ thành hiện thực; bởi cô luôn tin rằng:

Điều kỳ diệu không thể xảy ra khi thiếu vắng sự nỗ lực của bản thân.

Điều kỳ diệu chỉ có thể xảy ra và thực sự đã xảy ra với những ai không bao giờ bỏ cuộc.

- Ngọc Trân

Theo *Nobuko*

*"Có những người đã làm
được những điều tưởng
chùng như không thể với "số
vốn" cực kỳ ít ỏi. Họ giúp ta
biết trân trọng những gì
đang có và sống không đầu
hàng số phận."*

Giấc mơ không bị bỏ quên

*"Chúng ta không nên chôn vùi những ước
mơ, cho dù đó chỉ là ước mơ nhỏ bé nhất."*

- Khuyết danh

Suốt cả đời tôi luôn lặp lại một giấc mơ - giấc mơ đó là một hình ảnh lúc tôi còn bé: Vào mỗi buổi sáng, mẹ thường hối thúc gọi tôi dậy, chuẩn bị bữa điểm tâm và giục tôi đến trường. Trong giấc ngủ, bên tai tôi thường vang vọng tiếng gọi của mẹ: "Nhanh lên con. Muộn học rồi đấy!".

Tôi biết giấc mơ đó đến từ sâu thẳm trong tim tôi, từ nỗi khát khao được đi học.

Hồi còn bé, tôi rất thích trường học và tất cả những gì thuộc về nơi đó: lớp học, bảng đen, sách vở, bạn bè, thầy cô... Nhìn những đứa bạn hàng xóm đi học, tôi thầm ước ao sẽ có một ngày, tôi tự hào giương cao tấm bằng tốt nghiệp trong tiếng reo hò, chúc tụng của mọi người.

Điều đó có thể trở thành hiện thực, nếu tôi không phải là con của một gia đình nghèo, rất nghèo, đến cái ăn còn không đủ, vì tôi có rất đông anh chị em. Bố mẹ làm lưng quần quật suốt ngày nhưng chỉ đủ nuôi 7 miệng ăn ngày hai bữa. Năm tôi lên 6 tuổi, phải khó khăn lắm bố mẹ mới dành dụm đủ tiền để mua sách vở, một bộ đồ cũ và đóng tiền cho tôi đi học. Còn nhớ, ngày đó tôi phải cắt một miếng cacton từ cái thùng giấy vứt ở bãi rác gần nhà để nhét vào mũi đôi giày cũ đã "há mồm" của bố để có cái mà mang đi học. Tôi nghĩ khổ cực đến mấy mình cũng chịu được - không cần cơm no, áo ấm, hay giày đẹp - miễn là mỗi ngày tôi được đến trường.

Những tưởng ước mơ đi học của tôi đã trở thành hiện thực. Nhưng nào hay... đời người vẫn có những chuyện chẳng ngờ. Paul, anh trai tôi chết vì tai nạn lao động. Ít lâu sau, bố tôi cũng ra đi vì bệnh phổi. Nỗi đau chồng chất, tai họa cứ liên tục xảy đến với gia đình khốn khổ của tôi. Chỉ còn lại mình mẹ tôi với gánh nặng cơm áo gạo tiền đeo đẳng. Tưởng như có lúc mẹ không thể đứng vững được nữa. Mọi thứ chi tiêu trong nhà lúc này chỉ trông chờ vào đồng lương còm cõi của mẹ mà thôi.

Trong hoàn cảnh đó, tôi đành phải quyết định nghỉ học. Tôi không thể để mặc mẹ lặn lội thân cò khi tuổi già, sức yếu. Nghe tôi nói quyết định của mình, nước mắt mẹ chảy dài. Bà ôm tôi vào lòng, đau đớn nói: "Mẹ thật sự xin lỗi con!".

Lúc ấy, tôi thấy trong mắt mẹ chứa một niềm đau không thể nói được thành lời. Tôi rời trường năm 14 tuổi, bắt đầu làm phụ việc trong một tiệm bánh và nghĩ rằng, ước mơ của mình đã thật sự lụi tàn.

Rồi như bao người phụ nữ khác, tôi lấy chồng, sinh con. Tôi quyết tâm không để các con mình phải thất học, phải sống khổ sở như mẹ nó. Hai vợ chồng tôi đã làm việc cật lực để nuôi dạy chúng nên người, để chúng được học hành đến nơi đến chốn.

Duy chỉ có cô con gái út Linda của tôi là có vấn đề. Linda từ nhỏ đã ốm yếu, khó nuôi, nên ít có trường học nào chịu nhận dạy con bé lâu dài. Không đành lòng nhìn con đi theo vết xe đổ của mình, tôi bắt đầu hỏi thăm và tìm hiểu thông tin của các trường học. Cuối cùng, tôi cũng chọn được một trường, đăng ký không chỉ cho Linda mà còn cho cả tôi cùng học nữa. Tôi muốn ở bên cạnh con, giúp đỡ nó và trên hết là có cơ hội để thực hiện ước mơ thầm kín của mình.

Thật là thú vị khi lại được đến trường. Nhưng cũng không dễ dàng chút nào khi ở tuổi 58, tôi phải vừa làm công việc nhà, vừa đánh vật với những con chữ. Nhiều lúc tưởng như không thể tiếp tục được. Nhưng rất may là lần này tôi còn có Linda. Chính Linda là động lực giúp tôi đủ kiên nhẫn để vượt qua thử thách này. Hai mẹ con tôi luôn động viên, an ủi và giúp nhau trong học tập. Cứ thế cho đến ngày chúng tôi cùng nhau tốt nghiệp. Thật không thể ngờ! Cái ngày mà cách đây hơn 40 năm tôi hằng ao ước, chờ đợi nay đã thành hiện thực. Tôi được đại diện khối học viên với tư cách là người lớn tuổi nhất lên phát biểu trong buổi lễ tốt nghiệp. Và giây phút tôi được trao tấm bằng, được thầy hiệu trưởng khen ngợi và công nhận, tôi đã hạnh phúc gần như ngạt thở.

Đến hôm nay, khi đã 58 tuổi, con cái đề huề, tôi mới thực hiện được khát khao cháy bỏng của mình là được đi học. Nỗi khát khao ấy đã bị tôi bỏ dở từ thời thơ ấu. Đến hôm nay, tôi mới được sống cho mình, cho hạnh phúc và ước mơ của riêng mình. Có lẽ hơi trễ một chút nhưng tôi vừa kịp nhận ra một điều: Đừng bao giờ chôn vùi những ước mơ! Hãy vững tin rằng, rồi một ngày ta sẽ biến những ước mơ ấy thành hiện thực. Không cần phải trông chờ vào phép màu, tất cả những gì ta đạt được hôm nay là do sự phấn đấu không ngừng, nỗ lực không mệt mỏi của bản thân chúng ta.

- Ngọc Trân

Theo *The Dreams*

*“Đừng bao giờ để thất vọng, nỗi
buồn của ngày hôm qua che mờ
những ước mơ từng có của bạn.”*

Nuôi dưỡng một ước mơ

*“Sống mà không có ước mơ
thì chỉ là tồn tại mà thôi.”*

- Khuyết danh

Tôi là một thiếu nữ sống ở Indianapolis, vùng đất của những cánh đồng ngô bạt ngàn. Thế giới tráng lệ của thời trang và mỹ phẩm trên các tạp chí nổi tiếng đã thật sự quyến rũ tôi đến mê hoặc. Mỗi lần ngắm nhìn những mẫu quảng cáo sáng bóng trên các trang tạp chí - những người mẫu có thân hình đẹp như tượng tạc với làn da không chút tì vết và gương mặt được trang điểm hoàn hảo - đầu óc tôi lại miên man suy nghĩ về vùng đất mà mình đang sinh sống, nơi cũng có những thiếu nữ tuổi trắng tròn, nhưng họ chưa bao giờ xinh đẹp và lộng lẫy như vậy.

Mẫu quảng cáo của nhãn hiệu Revlon để lại ấn tượng nhất trong tôi. Nhưng tôi cũng thất vọng khi không thấy quảng cáo nào sử dụng hình ảnh phụ nữ da màu như chúng tôi. Và tôi quyết tâm một ngày nào đó tôi sẽ tạo ra những loại mỹ phẩm dành riêng cho các quý bà, quý cô da màu.

Tôi phát hiện ra rằng ít có công ty nào quan tâm đến việc tiếp thị mỹ phẩm đến các phụ nữ da màu. Vì vậy, tôi nghĩ trước hết mình phải làm một điều gì đó. Và câu chuyện của C. J. Walker, người phụ nữ Mỹ gốc Phi đầu tiên trở thành triệu phú đã trở thành động lực mạnh mẽ cho tôi. Chỉ với hai đô la và một ước mơ, bà ấy đã tạo nên một sản nghiệp khổng lồ sau 15 năm tìm tòi, học hỏi và đột phá, ngay chính trên quê hương Indianapolis của tôi. Walker đã rất thành công với dòng sản phẩm chăm sóc tóc dành cho mọi đối tượng, bên cạnh đó, bà còn có những sản phẩm đặc biệt dành riêng cho những phụ nữ da màu, dành riêng cho chính mình.

Trở lại câu chuyện của tôi. Tôi tốt nghiệp đại học chuyên ngành Y tế cộng đồng. Không lâu sau đó, tôi được nhận vào làm cho một công ty hàng đầu trong ngành dược phẩm, và trở thành người phụ nữ Mỹ gốc Phi đầu tiên bán dược phẩm tại Indiana. Người ta không thể tin là tôi dám đảm nhận công việc này vì đã có một phụ nữ da màu làm công việc đó bị giết ở vùng này. Thực vậy, lúc đầu họ cứ nhìn tôi chằm chằm, như thể tôi có đến hai cái mũi vậy.

Nhưng cuối cùng, chính màu da đặc biệt của tôi đã thật sự trở thành một lợi thế, giúp ích cho tôi rất nhiều trong công việc. Các bác sĩ và y tá thường chú ý và nhớ đến tôi nhiều hơn. Tôi quyết tâm thay đổi cách nhìn của mọi người đối với mình bằng cách làm việc tốt hơn và tận tâm hơn những người khác. Cùng với dược phẩm, tôi còn bán cho họ các sản phẩm thủ công xinh xắn của làng nghề quê tôi. Và tôi đã hoàn toàn chiếm được cảm tình của họ khi

giúp các y tá học cách trang điểm, giúp họ đẹp hơn và tự tin hơn trong giao tiếp. Họ bắt đầu trông mong tôi đến, không chỉ vì những mặt hàng mới lạ của tôi mà còn vì những niềm vui tôi mang đến cho họ. Chúng tôi quyến luyến nhau ra mặt, khoảng cách giữa tôi và mọi người gần như không còn nữa.

Hai năm đầu làm việc, tôi lập nhiều kỷ lục bán hàng và được tuyên dương là đại diện bán hàng xuất sắc nhất. Trước đây, vinh dự này chỉ dành cho những người da trắng mà thôi. Rồi đột nhiên, không hiểu vì sao, công ty đưa một người da trắng tóc vàng đến thế vào chỗ của tôi. Tôi không thể chịu đựng được việc anh ta cứ ngồi không mà hưởng lợi trong khi tôi phải làm việc cực nhọc cả ngày lẫn đêm. Lúc bấy giờ, ước mơ tạo dựng tên tuổi trong ngành mỹ phẩm dường như quá xa vời đối với tôi.

Chán nản, tôi làm đơn thôi việc và chuyển đến sống ở Los Angeles để thay đổi môi trường sống. Rồi một sáng Chủ Nhật, khi đang đọc trang tìm việc trên tờ Thời báo Los Angeles, tôi bắt được mẫu quảng cáo mà bấy lâu mình mong mỏi: "Tuyển giám đốc khu vực L.A. cho hãng mỹ phẩm Revlon". Tôi tươi tỉnh hẳn và dậy thật sớm vào buổi sáng hôm sau để gọi đến văn phòng Revlon. Đáp lại câu hỏi của tôi, họ bảo rằng vì có rất nhiều người xin việc nên công ty đã ngưng nhận hồ sơ trước thời hạn.

Thất vọng tràn trề, tôi đem chuyện kể cho một người bạn thân. Lập tức, cô ấy bảo tôi: "Marilyn này, mình biết cậu sẽ không để công việc này tuột khỏi tay cậu đâu. Dù sao đi nữa thì cậu cũng phải thử mới được. Hãy đến chỗ công ty ấy xem". Tôi như được tiếp thêm động lực và quyết tâm thử một lần nữa. Tôi vội lái xe đến khu Marriott, nơi họ đang tiến hành phỏng vấn các ứng viên. Nhưng khi đến nơi, tôi nhận được câu trả lời khô khốc của người thư ký: "Chị không thể vào được! Ông Rick English không muốn nhận thêm hồ sơ nào nữa. Chúng tôi thành thật xin lỗi". Tôi không nói gì, chỉ mỉm cười bước đi. Bấy giờ thì chỉ ít tôi cũng đã biết tên người mà tôi cần gặp.

Sau khi dạo một vòng quanh thành phố, tôi quyết định chọn một nhà hàng để ăn trưa và bình tâm suy nghĩ xem mình nên làm gì tiếp theo. Cô tiếp viên nhà hàng mỉm cười nhìn tôi, hỏi tôi muốn dùng gì. Nụ cười thân thiện ấy khiến tôi cảm thấy gần gũi và mở lòng chia sẻ câu chuyện của mình với cô. Nghe tôi nhắc đến cái tên Rick English, lập tức mắt cô sáng lên:

"Tôi biết người này. Ông ấy đang ở đây. Chị có muốn gặp ông ấy không?"

Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, tôi vội vàng đi theo cô ấy.

Chúng tôi đi về phía góc phòng, nơi một người đàn ông ăn mặc lịch lãm đang vừa dùng bữa vừa thông thả đọc báo. Tôi hít thở thật sâu rồi bước đến và nói: "Chào ông Rick English. Tôi là Marilyn Baker. Tôi nghĩ rằng ông chưa gặp được ứng viên số một cho vị trí mà Revlon đang cần. Vì thế, tôi đến để gặp ông".

Người đàn ông hết sức sững sốt. Ông do dự trong giây lát, nhưng rồi cũng mời tôi ngồi. Vị Giám đốc Kinh doanh của Revlon thật sự thích thú khi nghe tôi nói về những kế hoạch, dự định của mình trong việc phát triển các sản phẩm cho công ty. Ông không thể biết rằng tất cả những điều đó đã được tôi nghiên cứu rất kỹ từ ngày còn bé cho đến tận bấy giờ. Sau cuộc nói chuyện, tôi đã đủ tự tin để khẳng định một điều: vị trí còn trống đó sẽ thuộc về tôi.

Và quả đúng như vậy, ngay buổi sáng hôm sau, đích thân Tổng Giám Đốc hãng Revlon đã gọi điện chúc mừng và mời tôi gia nhập tập đoàn mỹ phẩm lừng danh này.

Sau ba năm làm việc không ngừng nghỉ tại Revlon, tôi đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm quý giá trong lĩnh vực sản xuất mỹ phẩm. Song song đó, tôi vẫn âm thầm tiến hành nghiên cứu nhu cầu sử dụng mỹ phẩm của các tầng lớp phụ nữ khác nhau. Cuối cùng, đã đến lúc tôi thực hiện ước mơ của mình. Tôi quyết định rời khỏi Revlon và mở một công ty chuyên sản xuất các loại mỹ phẩm có nguồn gốc thiên nhiên, từ những loại dược thảo mà chỉ ở Indianapolis quê tôi mới có. Các sản phẩm của tôi xuất hiện và chiếm lĩnh thị trường nhanh chóng. Tôi thật tự hào và vô cùng hạnh phúc với những gì mình đã làm được. Khi lắng nghe tiếng nói của con tim mình cùng với sự quyết tâm thì tôi tin rằng kết quả mà tôi đạt được sẽ luôn luôn tuyệt vời.

- Gia Văn

Theo *When Dreams Won't Die*

*"Nếu không có ước mơ và khát
vọng, cuộc đời bạn sẽ sớm đi vào
bế tắc bởi sự nhàm chán.
Thà dám dẫn thân, cố gắng hết
mình mà gặp thất bại còn hơn
sống một cuộc đời tẻ nhạt."*

Tình bạn

*"Một người bạn tốt cũng quý giá như
một kiệt tác của thiên nhiên."*

- Ralph Waldo Emerson

Nếu đã từng xem các bộ phim hành động thì hẳn ai cũng hơn một lần nghe thấy tiếng súng. Chúng thường là những tiếng nổ lớn, chói tai, kéo theo đó là bao đau thương và mất mát... Trên phim ảnh là vậy, còn trong đời sống hàng ngày, giữa một xã hội trật tự, kỷ cương thì súng đạn hầu như không phổ biến. Thế nhưng, cuộc đời tôi đã phải tận mắt chứng kiến một cảnh tượng thật đau lòng...

Đó là câu chuyện về Andy, bạn thân của tôi. Cậu ấy đã bị bắn vào đầu, khi đang trên đường đi học về cùng tôi. Lúc ấy, cả hai đứa chỉ mới học lớp 5. Đó là một tai nạn không bình thường, vì thủ phạm là một kẻ có đầu óc không bình thường. Hắn bị kích động bởi những hình ảnh bạo lực trên phim ảnh, rồi cướp súng của cảnh sát và nã đạn. Tôi đã chứng kiến từ đầu đến cuối sự việc. Một tiếng nổ vang trời, lửa khạc ra từ họng súng đen ngòm, và Andy - bạn tôi ngã xuống.

Andy được chuyển ngay đến bệnh viện địa phương nhưng bác sĩ bảo không có hy vọng cứu được cậu ấy. Viên đạn đã đi xuyên qua thái dương và làm tổn thương một phần não trái của cậu. Andy rơi vào trạng thái hôn mê suốt cả một thời gian dài. Tất cả mọi người, gia đình, bè bạn đều đau đớn trước tai nạn thương tâm này. Mọi người không ngừng cầu nguyện và làm tất cả những gì có thể để cứu Andy nhưng tình hình của cậu ấy vẫn không khá hơn cũng như không có chút triển vọng tốt đẹp nào.

Dù không có lỗi gì trong sự việc đau lòng này, nhưng lòng tôi vẫn không nguôi ám ảnh, ray rứt. Đôi khi, tôi tự trách mình: "Sao không phải là mình? Nếu mình không giành đi bên trong thì cậu ấy đâu có ra nông nổi..." Tôi thấy mình thật có lỗi với Andy. Nhưng cũng có lúc, tôi lại suy nghĩ khác đi, vì nếu tôi là người bị phát đạn ấy bắn trúng, thì chuyện gì sẽ xảy ra? Mẹ tôi sẽ như thế nào, gia đình tôi làm gì có tiền mà lo thuốc men cho tôi... Ranh giới giữa sự sống và cái chết thật là mong manh. Cứ thế, cảm giác có tội, rồi lại không có tội cứ đeo bám dai dẳng, khiến tôi không thể nào dứt ra được.

Cho đến một ngày, Andy hồi tỉnh. Tôi vội vàng chạy ngay đến bệnh viện để gặp cho được đứa bạn thân của mình. Như một phép lạ, Andy tỉnh lại sau cơn mê dài nhưng cậu còn yếu đến nỗi chưa thể nói được lời nào. Người ta bảo cậu bị liệt toàn thân bên trái, và vĩnh viễn không thể đi lại bình thường được nữa. Vậy mà Andy thân yêu của tôi đã vượt qua tất cả những điều đó. Bằng nhiều phương pháp trị liệu, Andy luyện tập không mệt mỏi. Rồi cậu chuyển từ giường bệnh xuống đất để chống nạng tập đi bằng cả hai chân. Nhìn cậu khó nhọc với cây nạng gỗ, mồ hôi chảy ướt đầm, lòng tôi xót xa, thương bạn mình vô hạn.

Trong suốt những năm học phổ thông tiếp theo, Andy và tôi vẫn là đôi bạn vô cùng thân thiết. Hàng ngày, tôi ghé qua nhà chở cậu ấy đi học. Di chứng của tai nạn khiến cậu không thể cử động cánh tay trái của mình được nữa. Tôi khâm phục khi thấy Andy kiên trì luyện tập các thao tác tay, chân và tôi thực sự vui mừng khi thấy cậu có thể chơi những trò chơi điện tử phức tạp nhất chỉ với một tay điều khiển. Với tất cả sự quyết tâm của mình, Andy vẫn đến trường mỗi ngày, vẫn vui đùa cùng các bạn, vẫn sinh hoạt ở nhà thờ và có một tình yêu đẹp với người bạn gái cùng lớp. Cậu luôn ý thức được sự khiếm khuyết của mình, chấp nhận điều đó nhưng chưa bao giờ cậu tỏ ra chán nản hay buông xuôi. Andy tâm niệm, tai nạn có thể khiến cậu tật nguyền nhưng không thể cướp đi nghị lực và ý chí của cậu.

Tôi đã tìm thấy ở Andy một người bạn thật sự. Một người biết chia sẻ, biết vui với niềm vui và buồn với nỗi buồn của bạn mình. Bên người bạn ấy, tôi một lần nữa tìm thấy cho mình hy vọng và sức mạnh để bước qua những thử thách, cam go. Andy vẫn thường nói với tôi rằng : "Mình đã không thể vượt qua tai nạn này nếu không có cậu. Cậu là người bạn tốt nhất của mình". Nhưng sự thật chính tôi mới là người phải nói lời cảm ơn, bởi Andy đã giúp tôi nhận ra rằng những hạn chế về mặt thể xác không thể trói buộc quyết tâm vượt lên hoàn cảnh của con người.

- Lam Anh

Theo Andy

Thép đã tôi qua lửa

Chúng ta không thể trưởng thành khi

sống trong trời yên bể lặng.

Chỉ khi vượt qua nỗi đau và học hỏi

được kinh nghiệm, tâm hồn của ta mới

trở nên mạnh mẽ hơn. Với một tầm

nhìn rộng mở, ta có thêm nhiều hoài

bão để gặt hái thành công.

- Helen Keller

Đó là một buổi tối mùa đông năm 1946.

George về nhà sau buổi tập đá bóng và bỗng lên cơn sốt đến 40 độ. Bác sĩ nói rằng George bị sốt bại liệt. Cách đó mấy tháng, căn bệnh này đã từng gieo rắc đau thương, kinh hoàng tại Webster, rồi Missouri, cướp đi sinh mạng và làm cho rất nhiều trẻ em trở thành tật nguyền. Vì bác sĩ nghĩ rằng George có quyền được biết về bệnh tình của mình. Ông đến bên George và nói:

- Ta rất tiếc phải nói với cháu điều này, cậu bé ạ... Cháu phải trả cho căn bệnh quái ác này một cái giá quá đắt. Từ hôm nay, cháu không thể đi lại được nữa, cánh tay trái của cháu cũng không thể cử động được nữa. Ta rất tiếc!

Sau khi gặp thất bại ở mùa giải trước, George luôn ao ước mình sẽ trở thành cầu thủ xuất sắc nhất. Còn bây giờ, George không còn biết nói gì, cậu chỉ thì thào:

- Bác sĩ ơi...

- Gì vậy cháu?

George nói bằng một giọng đầy quyết tâm:

- ... Cháu không tin điều đó là sự thật đâu!

Ngày hôm sau, cô y tá bước vào phòng và hốt hoảng thấy thằng bé đang nằm úp mặt xuống nền nhà:

- Chuyện gì xảy ra vậy cháu?

George ngược mặt lên, cố giấu vẻ đau đớn và bình tĩnh đáp:

- Cháu đang tập đi.

George từ chối không dùng đôi nạng mà cô y tá đem tới. Cậu phải mất đến 20 phút mới có thể ra khỏi cái ghế và chạm chân xuống đất. Cậu từ chối mọi sự giúp đỡ vì không muốn người khác nghĩ mình tật nguyền.

Có lần, George cố nhắc trái banh tennis với nỗ lực của một người bình thường đang nhắc một quả cân nặng 50 ký. Cứ như thế, cho đến một ngày, cậu đã có thể bước đi trở lại!

Thế nhưng một năm sau, khi lần đầu tiên được gọi vào đội bóng của trường Cao đẳng Valley Missouri trong một trận đấu được truyền hình trực tiếp, George lại bị nhiễm trùng máu và phải nhập viện.

Chính vào lúc đó, Bob - anh trai của George - đã tìm cách giúp cậu em mình thực hiện điều nó mong ước bấy lâu. Trong phòng bệnh, cả gia đình George ngồi trước truyền hình để xem trận đấu. Lúc một hậu vệ của đội Valley chuyển bóng đến cuối sân, bình luận viên la to:

"George Schlatter đã ghi bàn thắng đầu tiên!"

Mọi người hốt hoảng, quay lại giường nhìn xem George còn ở đó hay không. Và họ vô cùng sững sốt khi biết Bob đã vào chơi thay cho George. Sau lần đó, cả hai anh em Bob và George cùng nhận ra rằng: Không có việc gì là không thể tìm ra cách giải quyết.

Như một định mệnh, George lần thứ ba phải nhập viện vào một ngày cuối năm 1948, sau khi đâm phải một cái đinh rỉ sét. Rồi đầu năm 1949, cậu lại bị viêm amidan ngay trước ngày đi hát thử giọng bè cho Phil Harris - ca sĩ thần tượng của mình. Và mùa hè năm 1950, George lại bị phỏng độ 3 trong một vụ nổ bình ga. Lạ lùng thay, thần may mắn luôn mỉm cười với George - cậu ấy lại được cứu sống bởi cậu em trai Alen. Để bảo vệ anh khi xung quanh không có bất cứ vật dụng cứu hộ nào, Alen đã nhảy tới ôm lấy George. Hai anh em cùng bị phỏng nặng và George lại một lần nữa nhập viện, cùng với em trai của mình.

Số phận như muốn đùa giỡn với George. Dù vậy, sau mỗi một hiểm nguy, cậu ấy lại trở nên mạnh mẽ và can trường hơn. Trải qua những đau đớn cả về thể xác lẫn tinh thần, George càng có thêm niềm tin và sức mạnh để vượt qua mọi khó khăn, thử thách - bất kể ở hiện tại hay sẽ ập đến trong tương lai.

Cùng với ý chí và một tinh thần lạc quan, George tự tin bước vào thế giới truyền hình và đã lập thêm nhiều kỳ tích. Cậu thực hiện một loạt những chương trình giải trí thú vị, được công chúng hết lòng ủng hộ như: "Hãy cười lên", "Chương trình hài kịch". Những đóng góp và cống hiến không ngừng nghỉ của George đã được đền đáp bằng một phần thưởng xứng đáng. Đó là Giải thưởng Emmy danh giá cho chương trình truyền hình được ưa thích nhất: "Hãy cho tôi biết hạnh phúc đến từ đâu!" mà George đã dành tất cả tâm huyết của mình để thực hiện.

Suốt cuộc đời mình, cơ thể và tinh thần George đã trải qua không biết bao nhiêu lần tôi luyện, đấu tranh không mệt mỏi với những thử thách. Với George, được sống là niềm hạnh phúc lớn nhất, và George đã sử dụng chính hạnh phúc ấy của mình để động viên, cổ vũ và đem lại niềm vui cho cả một quốc gia.

- Thùy Mai

Theo The Finest Steel Gets Sent Through the Hottest Furnace

*“Người không dám mạo hiểm
làm bất cứ điều gì chính là
người đang mạo hiểm nhất
với chính cuộc đời họ.”*

Chuyện về một tên “cao bồi”

Tôi quyết định thành lập một công ty kinh doanh các thiết bị vô tuyến truyền thông và cần một người có khả năng giúp tôi phát triển công việc kinh doanh của mình. Thế là tôi đăng quảng cáo tuyển nhân sự trên một tờ báo địa phương.

Trong khi đang mệt mỏi với các cuộc phỏng vấn mà vẫn chưa tìm được người ưng ý, một anh chàng *cao bồi* đột nhiên gõ cửa phòng tôi. Anh ta mặc một chiếc quần dài đầy bụi bặm, áo sơ mi màu đất và áo khoác nhung trông không hợp mắt tí nào. Chiếc cà vạt xệ xuống tận giữa ngực với cái nút thắt còn to hơn cả nắm tay của tôi, lại thêm một đôi giày ống lem luốc và chiếc mũ *cao bồi* cũ mèm. Nhìn bộ dạng ấy, tôi đã muốn loại ngay anh chàng này từ đầu. Làm sao tôi có thể nhận một người như vậy vào công ty của mình?

Anh chàng *cao bồi* kéo ghế ngồi xuống trước mặt tôi và không quên cởi mũ ra:

- Thưa ông, tôi tin mình sẽ làm tốt công việc này. - Thậm chí anh ta còn phát âm không đúng từ "công việc" nữa!

Tôi cố suy nghĩ để tìm cách từ chối mà không xúc phạm đến anh ta, vì một tay *cao bồi* không phải là người tôi cần tìm. Khi nghe tôi hỏi về trình độ học vấn, anh ta nói là mình đã có bằng trung cấp nông nghiệp. Trước đây, anh ta từng làm việc cho một trang trại ở Bartlesville và đã chấm dứt hợp đồng.

Tôi lấy làm lạ trước thái độ quả quyết của anh chàng: Anh ta quá tự tin, trong khi lại không có một chút kinh nghiệm nào về kinh doanh. Rồi tôi cũng quyết định cho anh ta một cơ hội. Nhưng tôi cũng đưa ra điều kiện rằng trong vòng một tháng sau khi được huấn luyện những kiến thức cơ bản về hệ thống điện thoại mà anh ta không bán được gì thì sẽ bị sa thải. Anh chàng *cao bồi* đồng ý và hỏi tôi xem một tháng anh ta có thể kiếm được bao nhiêu tiền.

- Với khả năng của anh, tôi nghĩ anh kiếm được khoảng 1.000 đô la mỗi tháng là nhiều lắm rồi.

Mức hoa hồng trung bình cho một hệ thống điện thoại bán ra là 250 đô la, mỗi tháng phải bán được bốn hệ thống thì mới có 1.000 đô la và không có lương cơ bản. Anh ta cho rằng như thế cũng thỏa đáng. Trước đây, anh ta kiếm được nhiều nhất cũng chỉ 400 đô la mỗi tháng mà thôi.

Ngày hôm sau, anh ta đến văn phòng thật sớm. Tôi nói với anh ta rất nhiều, về những kỹ năng cần thiết trong lĩnh vực kinh doanh các thiết bị vô tuyến truyền thông, những kinh

nghiệm của tôi khi còn làm nhân viên của một công ty bưu chính viễn thông lớn. Anh chàng không những chăm chú lắng nghe, mà còn ghi chép lại hẩn hoi. Tôi không chắc là anh ta có thể lĩnh hội được bao nhiêu, mà cũng chẳng biết anh ta có làm nên trò trống gì hay không.

Sau hai ngày huấn luyện, tên cao bồi (tôi thường gọi anh ta như thế) bắt đầu làm việc. Anh ta lấy một mảnh giấy và viết ra bốn điều:

1. *Tôi sẽ gặp 100 người mỗi tháng.*
2. *Tôi sẽ bán bốn hệ thống điện thoại mỗi tháng.*
3. *Tôi sẽ kiếm được 1.000 đô la mỗi tháng.*
4. *Tôi sẽ thành công.*

Anh ta dán miếng giấy này ngay trước bàn làm việc của mình và bắt đầu công việc. Thật đáng ngạc nhiên, chỉ sau 10 ngày đầu, anh ta đã bán được đến năm máy điện thoại! Cuối tháng đầu tiên, anh đạt doanh số là 10 cái chứ không phải bốn - điều mà ngay cả tôi khi vừa mới ra nghề cũng không thể làm được. Sau một năm, tên cao bồi đó đã kiếm được hơn 60.000 đô la tiền hoa hồng, thay vì chỉ là 12.000 đô la như tôi dự đoán.

Một ngày nọ, tên *cao bồi* trở về với bản hợp đồng và số tiền của hai máy điện thoại vừa bán cho một khách hàng mà tôi đã không thể nào thuyết phục được trước đây bởi bà ta cứ khăng khăng giữ lại cái điện thoại đã cũ rích của mình. Tôi ngạc nhiên hỏi anh đã làm thế nào. Anh ta trả lời tôi một cách đơn giản thế này:

- Tôi chỉ nói với bà ấy rằng: "Bà ơi, bà không phải làm gì cả, chỉ cần đợi nó kêu reng reng và bà nhắc nó lên nói chuyện thôi. Cháu thấy, nó còn đẹp hơn cái mà bà đang có đấy!" và thế là bà ta mua nó.

Bà ấy vui vẻ viết cho anh ta một tấm chi phiếu để mua hai cái máy điện thoại, một để cho bà, còn một cho cô cháu gái.

Sau ba năm, tên *cao bồi* trở thành chủ một nửa công ty của tôi và nửa năm sau đó, anh ta làm chủ ba công ty khác. Chúng tôi tách ra làm ăn riêng như những đối tác. Tôi lúc này cũng đã thuê thêm nhiều nhân viên mới, anh ta cũng vậy. Nhưng tôi không thể kiếm đâu ra một người như tên cao bồi. Vậy điều gì làm cho tên cao bồi thành công? Vì anh ta làm việc chăm chỉ? Vì anh ta thông minh hơn những người khác? Tôi tin đó là vì anh ta đã xác định được mình cần phải làm gì để thành công:

- *Anh ta tin vào khả năng thành công của mình.* Anh ta biết mình muốn cái gì và phải làm như thế nào tiếp theo sau đó.

- *Anh ta có trách nhiệm với bản thân.* Anh ta biết rõ mình đang ở đâu, là ai và đang làm gì. Rồi anh ta hành động.

- *Anh ta ý thức rằng cần phải thay đổi.* Anh ta không theo đuổi việc đang làm ở Bartlesville, Oklahoma vì biết rằng công việc đó không giúp anh ta có một cuộc sống tốt hơn. Vì vậy, anh ta quyết định thay đổi và sẵn sàng làm bất cứ điều gì cần để thành công đến với mình.

- *Anh ta luôn đặt ra những mục tiêu.* Anh ta đặt ra cho mình những mục tiêu cụ thể, sau đó nhìn vào những mục tiêu này mỗi ngày và tập trung tinh thần cũng như sức lực để hoàn tất chúng.

- *Anh ta biết hành động cho mục tiêu của mình* và làm việc mãi cho đến khi đạt được mục tiêu. Không phải lúc nào mọi việc cũng diễn ra một cách thuận lợi. Anh ta cũng phải trải qua những bài học kinh nghiệm như những người khác. Anh ta cũng bị đóng sầm cửa lại trước mặt và cũng bị phàn nàn như bất kỳ một người bán hàng nào mà tôi biết, nhưng anh ta không bao giờ lùi bước.

- *Anh ta biết yêu cầu.* Trước tiên, anh ta yêu cầu tôi cho cơ hội, rồi anh ta yêu cầu được gặp các khách hàng để hỏi xem họ có muốn mua điện thoại không. Và anh ta yêu cầu được trả tiền. Điều đơn giản là nếu bạn biết yêu cầu, cuối cùng sẽ có ai đó nói "vâng" với bạn.

- *Anh ta biết quan tâm.* Anh ta quan tâm đến tôi và những khách hàng, hiểu rằng khi quan tâm đến những khách hàng nhiều hơn chính mình, anh sẽ không phải lo lắng nhiều về bản thân.

Và đó chính là những nguyên tắc sống mà chúng ta không thể bỏ qua.

- Thùy Mai

Theo *The Cowboy's Story*

"Mẹ ơi, con xin hứa!"

Jean Oliver Dyer!

Jean bước lên sân khấu, đầu ngẩng cao, cả người cô như run lên trong chiếc áo choàng rộng thùng thình dành cho học sinh tốt nghiệp, ngượng ngịu mà sung sướng làm bước chân cô quỳnh quáng. Bỗng cô vướng vào tà áo choàng và ngã ập xuống... Jean giật mình, cô đưa tay dụi mắt, tỉnh ngủ hẳn và thở dài. Chẳng có lễ tốt nghiệp nào cả. "Tất cả chỉ là một giấc mơ - mà giấc mơ thì không thể nào thành sự thật", Jean buồn bã và lặng lẽ khóc.

Sinh ra ở Richmond, bang Virginia, lên bốn tuổi cô đã biết đọc chữ. Mỗi khi Jean nhờ mẹ hướng dẫn làm bài tập, mẹ thường nói với cô rằng: "Con gái của mẹ thông minh lắm. Con có thể tự làm được mà!".

Jean rất thông minh nên được vào học sớm hơn một năm so với bạn bè cùng tuổi. Cô cũng hiểu mẹ mình phải làm lụng vất vả như thế nào để cho cô được đến trường. Ngày xưa, mẹ Jean đã phải bỏ học sớm để phụ giúp gia đình. Còn giờ đây, bà đang làm công việc rửa chén cho một tiệm ăn. "Nhưng con gái của mẹ phải vào đại học mới được!", mẹ thường nói với Jean như vậy.

Đêm trước ngày khai giảng năm học cấp ba, cô thấy có một chiếc áo sơ mi và một cái váy mới để sẵn trên giường mình. "Đẹp quá!", cô reo lên nhưng rồi chợt se lòng: "... chắc mẹ phải mất cả tháng lương...!". Cô bắt đầu thấy không yên tâm. "Mình thích đi học, nhưng nếu ở nhà, mình sẽ giúp mẹ được nhiều việc hơn".

Thế là chẳng bao lâu sau, cô tự ý bỏ học. Mẹ Jean đón nhận cái tin đó bằng những giọt nước mắt buồn bã. Bà thất vọng vô cùng nhưng không cách gì thay đổi được quyết định của Jean bởi cô đã khẳng khái tự nhủ: "Như vậy là tốt nhất!".

Ngay sau đó, Jean xin vào làm việc cho một cửa hiệu thức ăn nhanh. Rồi một ngày kia, có anh chàng đáng vẻ hiền lành làm cùng chỗ lân la làm quen và rủ cô đi chơi. Vài tháng sau, họ kết hôn, rồi sinh con.

Bốn đứa con lần lượt ra đời chỉ trong bảy năm. Tranh thủ những lúc rảnh rỗi không phải may vá giặt giũ, cô đi giúp việc cho một bà giáo gần nhà. Nhưng đồng tiền kiếm được thật eo hẹp. "Nếu có bằng cấp, mình sẽ kiếm được nhiều hơn!", cô nghĩ như vậy.

Thế là Jean đi học thêm buổi tối. Cô lấy được bằng bổ túc cấp ba năm 28 tuổi. Mẹ cô vui mừng khôn xiết, "Mẹ biết con có thể làm được mà!" - Giọng bà đầy vẻ tự hào, lặp lại câu đã từng nói với Jean mấy năm về trước.

Jean đăng ký vào trường đại học Virginia Commonwealt. Cuối khóa học, cô nhận được chứng chỉ hạng ưu.

"Con gái của mẹ giỏi quá!", mẹ cô đã cảm động đến phát khóc khi biết được tin ấy. Nhưng khi chuyển sang học kỳ hai, cô thấy khó mà tập trung được. Ngồi trong lớp học mà đầu óc cô cứ mông lung nghĩ tới các con ở nhà.

"Thôi, thế này cũng đủ rồi!", Jean tự an ủi mình. "Các con cần mình ở nhà hơn!" Và cô xin vào làm việc bán thời gian trong một văn phòng nhà đất, thời gian còn lại cô chăm lo cho các con học hành. "Mẹ ơi!" - Cô tự hào khoe với mẹ - "Các cháu của mẹ đều có tên trong bảng danh dự của nhà trường đấy, mẹ ạ!".

"Thế còn con, khi nào con mới đi học lại?", mẹ thường hỏi ngược lại Jean như thế. "Chuyện đó có gì quan trọng đâu?", Jean cảm thấy bức mình vì câu hỏi của mẹ. "Con làm lụng cũng cực khổ, chăm sóc con cái rất tốt. Như vậy chưa đủ hay sao?"

Khi các con của Jean vào đại học và đi học xa thì cũng là lúc vợ chồng cô bắt đầu lục đục. Họ li hôn. Trong nhà chỉ còn lại một mình cô. Công việc bây giờ đòi hỏi cô phải có bằng đại học. Cô quyết định đi học lại vì giờ đây các con cô đã lớn, cô có nhiều thời gian hơn cho bản thân mình.

Nhưng đi học rồi cô mới thấy khó khăn chồng chất. Cô phải làm thêm cùng lúc ba chỗ mới có đủ tiền trang trải cho mọi sinh hoạt trong gia đình và đóng học phí cho bản thân. Vì làm lụng quá vất vả, nên mỗi khi đọc sách hay làm bài, cô thường ngủ gật. Học kỳ năm đó, cô cảm thấy thật xấu hổ khi tên mình bị xếp cuối lớp.

"Rồi mọi chuyện sẽ ổn!", mẹ cố động viên cô.

Jean cảm thấy nao núng, không muốn tiếp tục nữa. Nhưng sự kiên trì, thậm chí nài ép cô đi học của mẹ khiến Jean thật sự thấy khó xử, "Không có bằng đại học thì mình cũng đâu có sao, sao mẹ cứ phải...?".

Cho đến một ngày, cô bất ngờ tìm được câu trả lời. Mẹ cô được mời tham gia vào câu lạc bộ hưu trí của phường và mẹ đã từ chối công việc ấy. Cô ngạc nhiên hỏi mẹ lý do. Mẹ cứ dán xuống đất, rồi bà buột miệng nói nên điều chôn giấu bấy lâu: "Ở đó phải làm nhiều việc giấy tờ lắm... mà... mẹ thì không biết chữ!".

Câu nói ấy như một mũi kim đâm vào tim Jean, đau nhói. "Sao từ trước đến giờ mình không hề biết?". Ngày xưa lúc còn bé cô thường phải đọc đi đọc lại thật to những công thức nấu ăn cho mẹ nghe, rồi mẹ cũng không chịu giúp cô làm bài tập về nhà. Bây giờ, Jean đã hiểu ra tất cả.

"Không sao đâu mẹ, con sẽ giúp mẹ mà!", Jean nói trong nước mắt.

Nhưng vĩnh viễn cô đã không có được cơ hội đó. Vài tháng sau, mẹ cô nhập viện. Bác sĩ chẩn đoán bà bị u não giai đoạn cuối.

"Mình không thể mất mẹ được!", Jean khóc trong đau đớn. Cô đẩy cửa bước vào phòng mẹ, bà run rẩy chìa tay về phía cô.

"Gì vậy mẹ?", Jean hỏi.

"Hứa với mẹ một điều đi con!...", mẹ cô cố thì thầm, giọng yếu ớt, "... Hứa với mẹ là con sẽ học xong đại học, được không con?"

Jean cắn môi nghẹn lời. Đây không còn là mơ ước bấy lâu của cô, mà là ước mơ của cả cuộc đời mẹ, bà đã đặt biết bao kỳ vọng vào con gái của mình. "Sao mình lại không làm được chứ?"

"Vâng! Con xin hứa. Mẹ ơi, con xin hứa với mẹ!". Jean ôm lấy mẹ, những giọt nước mắt rơi trên nụ cười mãn nguyện của bà.

Ngày mẹ mất, thế giới quanh Jean như trống rỗng, cô cảm thấy hụt hẫng, đau khổ, lạc lõng vô cùng. Nhưng rồi Jean cố gắng nhanh chóng lấy lại tinh thần, vì cô tin rằng ở thế giới bên kia, mẹ vẫn đang dõi theo cô. Và hơn thế nữa, Jean còn một việc phải làm, đó là: thực hiện lời hứa với mẹ.

Có lúc, vì làm việc quá sức, lại phải dành thời gian cho việc học, Jean phải nhập viện. Cô lại lo lắng không biết đến bao giờ mới có thể biến giấc mơ của mẹ thành hiện thực. "Con lại làm mẹ thất vọng rồi, mẹ ơi!", nằm trên giường bệnh mà nước mắt cô cứ chảy dài. Bất chợt, cô nghe như có giọng nói quen thuộc cất lên từ không trung: "Mẹ tin con sẽ làm được mà!".

Chẳng bao lâu, Jean quay lại trường học. Lễ tốt nghiệp đại học của Jean rơi đúng vào ngày lễ các bà mẹ. Khi mặc chiếc áo thụng mà đã có lần cô mơ thấy, lòng Jean dâng lên một niềm tự hào mãnh liệt và vui sướng khôn tả. Jean ngược nhìn lên cao, mỉm cười: "Mẹ có nhìn thấy con không? Ước gì có mẹ ở đây với con... Cuối cùng con đã làm được... cho con và cho cả mẹ nữa, mẹ ơi!".

- Bích Thủy

Theo I Promise, Mama

Như cánh chim bay

Bàn tay Michael túa mồ hôi, ly nước lạnh đã làm dịu cơn khát nhưng không làm giảm được sự căng thẳng vốn có trong không khí ngày thi đấu hôm ấy tại giải Olympic Trẻ toàn quốc. Sào đang ở mức 5,5 mét, cao hơn thành tích tốt nhất của anh 8 cm. Michael đang đương đầu với một ngày gian truân nhất trong sự nghiệp vận động viên nhảy sào của mình. Nhưng đây cũng chính là ngày Michael thực hiện ước mơ mình ấp ủ bấy lâu nay.

Michael còn nhớ, từ ngày còn bé, anh đã mơ ước được bay. Những câu chuyện về bay lượn trên không do mẹ kể lớn dần theo Michael cùng năm tháng. Đó là những câu chuyện về một vùng đất được nhìn từ trên cao, đầy màu sắc và đam mê. Nhưng cũng có một giấc mơ luôn lặp lại, đó là Michael thấy mình đang chạy trên con đường làng, cảm nhận được cát sỏi dưới chân, rồi anh thấy mình chạy giữa cánh đồng bát ngát, vượt lên trên chuyển xe lửa đang băng qua cánh đồng đầy nắng và gió. Hít một hơi thật sâu, Michael nhắc nhở mình khỏi mặt đất, tung cánh bay lên như một chú chim đại bàng...

Cha anh thì ngược lại, ông không hề mơ mộng. Bert Stone là người rất thực tế. Quan niệm của ông là: “Nếu mình mơ ước điều gì thì phải lao động để đạt được điều ấy”. Và từ năm 14 tuổi, Michael đã nỗ lực luyện tập môn nhảy sào vì theo cậu, đây là cách tốt nhất để thực hiện ước mơ được bay lượn trên bầu trời.

Michael đang là một trong hai đấu thủ cuối cùng ở vòng chung kết cuộc thi nhảy sào tại giải Olympic Trẻ toàn quốc. Anh đã vượt qua mức sào 6 mét, và giờ là lượt nhảy cuối cùng. Nếu thất bại, anh sẽ chỉ xếp thứ hai. Như vậy cũng không có gì phải xấu hổ nhưng Michael không cho phép mình nghĩ đến việc không đoạt được vị trí cao nhất của cuộc thi.

Khi thực hiện động tác xuất phát, Micheal biết mình đang bước trên đường chạy quan trọng nhất trong cuộc đời. Lần này dường như đường chạy hơi khác. Anh thoáng giật mình và rồi có cảm giác như đang chạm vào một đồng cỏ khô ấm ướt. Mức sào đã được nâng lên cao hơn 3 cm so với kỷ lục quốc gia mà anh đã lập trước đó. Không khí trên sân thi đấu trở nên rất căng thẳng. Michael bắt đầu thấy hồi hộp, chính xác hơn là anh bắt đầu thấy sợ hãi. Và rồi, chính trong thời khắc quan trọng này, từ sâu thẳm trong tâm hồn, anh dường như ra hình ảnh mẹ, tiếng nói của mẹ. Mẹ luôn dặn anh, khi cảm thấy căng thẳng, lo lắng, hoặc khiếp sợ một điều gì đó, thì hãy hít vào thật sâu.

Anh đã làm như thế, vừa thả lỏng, vừa nhẹ nhàng nâng sào lên, và bắt đầu chạy. Không khí im lặng đến ngạt thở bao trùm cả vận động trường. Trong Micheal chợt vang lên tiếng hót xa xăm của những chú chim cổ đỏ - loài chim mà chỉ ở quê hương anh mới có - và anh biết đã đến lúc mình bay lên.

Lúc bắt đầu chạy nước rút, anh cảm thấy như mình đang trở về với những gì rất quen thuộc. Mặt đất dưới chân giống con đường làng, những viên sỏi, những mảng bụi và cánh đồng bát ngát... Anh hít một hơi thật sâu, và bắt đầu bay, bay lên mà không cần gắng sức, bay lên như anh đã từng mơ trong giấc mơ ngày bé. Chỉ có điều anh biết lần này không phải

là mơ. Đây là sự thật: Michael bay vút lên, dũng mãnh như một con đại bàng. Anh đã chiến thắng.

Micheal biết cha mẹ anh giờ đây cũng đang rất hạnh phúc với chiến thắng của mình. Nhưng anh không thể biết được rằng cha anh đang ôm chầm lấy mẹ anh mà khóc. Phải, ông Bert Stone vẫn thường nói "Nếu mình mơ ước điều gì thì phải lao động để đạt được điều ấy!" đang khóc với những giọt nước mắt hạnh phúc vô bờ, những giọt nước mắt tự hào về cậu con trai của mình. Michael vượt qua mức kỷ lục Olympic Trẻ quốc gia và cả kỷ lục thế giới.

Giờ đây, không chỉ nước Mỹ mà cả thế giới đều biết tên anh, cảm phục, thương mến anh và tất nhiên nhiều người còn xem anh là thần tượng, là tấm gương để noi theo.

Vì anh là người nhảy sào giỏi nhất ư? Không. Lòng ngưỡng mộ đó không hẳn vì anh là người vừa lập kỷ lục thế giới, mà đơn giản, vì anh là một người mù.

- Phi Nga

Theo *Internet*

“Bạn chớ ngại mạo hiểm.

Nhờ mạo hiểm với những

vận hội của đời mình mà

bạn học cách biết sống

dũng cảm hơn.”

Con đường đi lên

Thằng bé nhỏ người, hơi tròn, khuôn mặt bầu bĩnh, dễ thương. Nó bị cận từ nhỏ nên phải đeo cặp kính dày cộp. Nhưng được cái nó rất vui tính nên trông không có vẻ gì là già dặn cả. Thành tích học tập của nó ở lớp cũng không có gì đặc biệt - ngoại trừ việc được các thầy cô giáo chú ý vì tính tình lịch sự, nhã nhặn. Nó luôn thưa gửi, ngoan ngoãn chào hỏi người lớn rất lễ phép. Ngoài những điều đó ra, cậu ta hoàn toàn chẳng có gì là vượt trội.

Cha mẹ cậu bé lo lắng vì một nỗi con trai mình chẳng có lấy một thành tích nào nổi trội. Lúc nào cậu bé cũng tỏ vẻ nhượng bộ mà thiếu đi sự hăng hái, lòng nhiệt huyết và ý chí cầu tiến.

Ngôi nhà của họ nằm giữa một vùng đồi núi trập trùng. Những đỉnh núi lởm chởm, dốc núi thẳng đứng và gồ ghề, hiểm trở, được bao phủ bởi một hàng rào tự nhiên gồm những cây bụi, gốc sồi, cỏ vuốt mèo, xương rồng... Đôi chỗ còn điểm xuyết thêm vài cây vân sam sắc xanh nhàn nhạt.

Người cha để ý và thấy rằng cậu bé thường hay nhìn về phía những đỉnh núi đá hiểm trở. Cậu nhìn thật lâu như có vẻ thần phục vẻ uy nghi, hùng vĩ của nó.

Một ngày cuối mùa đông, khi mặt trời nhô lên từ chỏm núi đầy tuyết phủ, vài tia nắng le lói xua tan phần nào cái lạnh giá còn sót lại, cậu con trai bước đến bên cạnh bố mình và thổ lộ với ông niềm khao khát mà cậu ấp ủ bấy lâu. Cậu mong rằng một ngày nào đó, tự mình sẽ leo lên chinh phục đỉnh núi cao, nơi mặt trời đang lấp ló phía xa kia.

Người cha biết rằng cơ hội đã đến với ông và con trai mình.

Và, không hề báo trước, vào một ngày đầu xuân đẹp trời, người cha nói với cậu con trai rằng, cậu sẽ không phải đi học ngày hôm ấy, thay vào đó là một kế hoạch đặc biệt khác sẽ được tiến hành - chinh phục đỉnh núi sau ngôi nhà của họ.

Giương mặt cậu bé bừng sáng niềm hân hoan. Đôi mắt cậu ánh lên sự thích thú đến kỳ lạ - điều rất hiếm thấy ở đứa trẻ kém hiểu động này. Cậu hăm hở cùng bố gói ghém bữa trưa và khoác lên người bộ đồ leo núi rồi hướng về chân núi.

Khi đã đi hết con đường nhựa, họ cố lần theo vết bánh xe của những người đi trước. Họ đi, đi mãi cho đến khi ngay cả vết bánh xe cũng không còn. Hai bố con bèn chọn một ngọn núi khá cao và bắt đầu cuộc chinh phục.

Mục tiêu của họ, so với những người leo lên đỉnh Everest không khác nhau là mấy. Họ cũng phải chịu đựng gian khổ, vượt qua thử thách và trải qua những phút giây mệt mỏi, chán nản và muốn buông xuôi. Nhưng họ quyết không từ bỏ mục tiêu. Người cha biết rằng, cả hai không được phép từ bỏ. Và nhất là con trai của ông, nó phải chinh phục bằng được ngọn núi này.

Khuôn mặt cậu bé đỏ ửng vì gắng sức, hơi thở hỗn hển, mồ hôi nhễ nhại ướt đầm cả áo quần. Đôi lúc, cậu tỏ ý muốn quay về.

Nhưng người cha vẫn vững vàng bước tiếp.

Rồi cả hai men theo sườn núi, đi qua một khe núi nhỏ. Lên đến lưng chừng, quay đầu nhìn lại, họ đã có thể nhìn thấy một vùng dân cư cách xa họ nhiều dặm, giống như một bức tranh vô cùng sống động. Toàn bộ thị trấn nơi họ ở khiêm tốn giấu mình dưới những ngọn đồi xanh ngắt, trông nhỏ bé và đáng yêu làm sao.

"Con dám cược là chúng ta sẽ nhìn thấy được hết cả vùng khi chúng ta leo lên đến đỉnh đấy bố ạ!" Cậu con trai hào hứng nói với bố.

Và hai bố con họ lại tiến về phía trước.

Leo lên đến một khe núi khác, cả hai đã thấm mệt và ngừng lại ăn trưa. Họ ngả tấm lưng mệt lử vào một tảng đá và gác đôi chân đau nhức lên thân một gốc cổ thụ to. Hai cha con cùng chia sẻ với nhau một gốc cây, một bóng mát, vài khúc bánh mì nguội, bình nước mát và cả một khung cảnh diệu kỳ. Họ còn chia sẻ với nhau sự nỗ lực, niềm hy vọng và cả không gian tĩnh lặng xung quanh.

"Yên tĩnh quá, phải không bố? Con chưa bao giờ được thấy một khung cảnh yên tĩnh như thế này. Thật là tuyệt, bố nhỉ?"

Cả hai bố con bỗng dưng cảm thấy thân thiết, gần gũi nhau hơn bất cứ lúc nào. Người bố thấy mình hạnh phúc biết bao, vì đây là lần đầu tiên ông trông thấy cậu con trai bé bỏng cười nói rạng rỡ và tràn đầy lòng nhiệt huyết như vậy.

Giờ đây, ý nghĩ bỏ cuộc của cậu bé chẳng còn nữa. Được bữa ăn trưa tiếp sức, cả hai bố con hăng hái bàn về việc còn bao lâu và bao xa nữa để leo lên tới đỉnh. Họ cùng nhau, tay trong tay trèo qua, bước lên những tảng đá lởm chởm, thẳng đứng. Thoáng thấy đỉnh núi, nhịp tim hai bố con càng lúc càng dồn dập, hơi thở họ đứt quãng, họ lại tiếp tục trèo lên, cao hơn lần trước. Họ đang gắng hết tất cả sức lực của mình để chinh phục đỉnh núi, như thể không còn cơ hội nào để thực hiện điều đó lần nữa. Người bố lui lại đằng sau để hỗ trợ con trai mình, để bảo đảm rằng thằng bé sẽ không bị ngã xuống, và vì ông muốn rằng con trai mình sẽ là người đầu tiên được thưởng thức phút giây chiến thắng, được ngắm nhìn khung cảnh ngoạn mục của cả một vùng đất rộng lớn dưới chân mình.

Khi bước chân đầu tiên đặt lên đỉnh núi, một niềm hân hoan mãnh liệt lan tỏa trong lòng cậu bé, trên vầng trán đầm mồ hôi, mái tóc cậu bay nhẹ nhàng trong gió. Bằng tất cả niềm vui sướng, tự hào, cậu nói như reo với bố:

"Để con giúp bố leo lên. Tuyệt lắm bố ạ!"

- Như Quỳnh

Theo *The Upward Way*

*"Ngay cả trong hoàn cảnh
tương chừng bế tắc nhất,
cuộc sống vẫn có thể mang
đến cho chúng ta những
điều tươi đẹp không ngờ."*

Bí mật của may mắn

Tôi và chồng mình gặp nhau vào thời điểm đầu năm 1995. Mặc dù có chút chênh lệch về tuổi tác nhưng chúng tôi vẫn dành nhiều thời gian để sống và cảm nhận hạnh phúc bên nhau. Có thể nói, đó là những khoảnh khắc tuyệt vời nhất mà những người yêu nhau có thể có được trong cuộc đời này.

Căn hộ chung cư của anh ấy khá rộng rãi, nhưng lại bề bộn vì thiếu vắng bàn tay chăm sóc của phụ nữ. Từ khi có tôi về, căn nhà trở nên ấm áp hơn, ánh nắng mặt trời luôn tràn ngập căn phòng mỗi sáng khi tôi thức dậy. Anh thường bận rộn với trăm công nghìn việc, luôn phải đi ra ngoài và để tôi ở lại một mình. Nhưng tôi hiểu rằng, tâm hồn, trái tim anh luôn kề cận bên tôi.

Tất cả những gì tôi vừa kể không phải là khúc dạo đầu cho một chuyện tình lãng mạn. Tôi thường nói với anh "Tình yêu của chúng mình đẹp như một câu chuyện cổ tích, phải không anh?", những lúc ấy, anh lại âu yếm bẹo má tôi và hôn lên trán tôi thật dịu dàng. Điều tôi muốn nói là anh chính là bác sĩ Wollman - người đã tiến hành các liệu pháp xạ trị cho căn bệnh ung thư của tôi.

Trước kia, tôi là một người phụ nữ có vẻ đẹp ngoại hình hoàn hảo, một người mẫu có tiếng. Vậy mà, sự đời không bao giờ như người ta mơ ước... Tôi đã vô cùng đau khổ khi biết tin mình bị ung thư vú. Sau khi chữa trị cho tôi, anh và tôi đã trở thành bạn thân của nhau, rồi yêu nhau, và cuối cùng là một đám cưới. Chúng tôi đã có một cuộc hôn nhân thật đẹp.

Còn nhớ, khi mới quyết định điều trị cho tôi, anh cam đoan rằng, bảy tuần lễ tràn đầy niềm vui của tôi sắp bắt đầu. Khác với những bác sĩ thích dùng những thuật ngữ chuyên môn khó hiểu khi nói chuyện với bệnh nhân, anh chỉ nói với tôi những lời lẽ giản dị về những kỳ vọng trong thời gian điều trị bệnh sắp tới của mình.

Buổi xạ trị đầu tiên kéo dài hàng giờ liền, ít nhất tôi cũng đã phải nằm bất động trong hơn 45 phút khi mà máy móc chiếu những tia xạ lên cơ thể tôi. Những buổi tiếp theo cũng thế, xạ trị làm tôi đau đớn không thể chịu được. Nhưng có một điều đáng ngạc nhiên là trong khi xạ trị, những ý tưởng lướt qua đầu óc tôi lại luôn tươi sáng như ánh nắng mặt trời ngoài hiên nhà anh, tôi không còn sợ đau đớn nữa, và vững tâm chờ đợi kết quả điều trị.

Những lời động viên anh dành cho tôi thậm chí còn có tác dụng hơn gấp nhiều lần sự chăm sóc, bảo bọc của những người thân trong gia đình tôi. Tôi còn có cảm giác rằng, chính anh đã khuyến khích cả các đồng nghiệp khác động viên tôi bất cứ khi nào tinh thần tôi

xuống dốc. Từ đó, tôi bắt đầu vực dậy ý chí của mình, cố gắng chịu đựng những cơn đau, tỏ ra lạc quan, tin tưởng rằng bệnh tình của mình sẽ có nhiều tiến triển. Mọi người dường như cũng nhận ra cố gắng ấy của tôi, họ lại càng nâng đỡ tôi nhiều hơn nữa.

Suốt 7 tuần điều trị, tôi đã cầu nguyện thật nhiều, cố gắng nói chuyện vui vẻ với mọi người, nhưng cũng dành thời gian để suy nghĩ thật nhiều. Tôi nghĩ nếu tôi khỏi bệnh, chắc tôi sẽ cười nhiều nhưng cũng khóc nhiều lắm. Nhưng tôi chợt chạnh lòng khi nghĩ đến việc mình sẽ phải xa anh, xa người đàn ông có nụ cười rất đẹp, có giọng nói ấm áp và những cử chỉ yêu thương đã dìu tôi vượt lên bệnh tật trong suốt 7 tuần lễ vừa qua. Bệnh viện đã trở thành gia đình thứ hai của tôi. Chính các bác sĩ và anh đã thắp lên trong tôi niềm hy vọng mãnh liệt, một niềm tin gần như tuyệt đối, nhưng không phải tin vào cơ hội lành bệnh chắc chắn, mà tin vào chính cuộc sống này, cuộc sống mà ở đó, tôi đã gặp được anh.

Bất kỳ ai cũng cảm thấy rất lo sợ, thậm chí tuyệt vọng khi hay tin mình mắc phải một căn bệnh hiểm nghèo, như bệnh ung thư của tôi vậy. Nhưng, may mắn của tôi là gặp được những người thầy thuốc rất có lương tâm nghề nghiệp, có thái độ cư xử đúng đắn và hết lòng quan tâm đến bệnh nhân. Chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ giúp tinh thần của tôi có điểm tựa vững vàng.

Với riêng tôi, tôi không biết phải nói bệnh ung thư của mình là một điều bất hạnh hay là...may mắn nữa? Tôi đã sống thêm rất nhiều năm khỏe mạnh, vui tươi và yêu đời. Cho đến hôm nay, điều đặc biệt khiến cho cuộc đời của tôi trở nên phong phú và nhiều ý nghĩa, đó chính là anh. Tôi đã tìm thấy "một nửa" đích thực của mình từ trong nỗi bất hạnh.

Vì vậy, bạn cũng như tôi, đừng bao giờ để mình rơi vào hố sâu tuyệt vọng. Vì ngay cả trong những hoàn cảnh tưởng chừng bế tắc nhất, cuộc sống vẫn có thể mang đến cho chúng ta những điều tươi đẹp không ngờ.

- Lại Thế Luyện

Theo An Affair to Remember

Chỉ là những vết trượt

*"Trong mỗi con người luôn tồn tại một
ý thức thúc giục họ tiến về phía trước,
bất chấp những chông gai và trắc trở.
Chiến đấu là nhiệm vụ của tất cả chúng
ta. Và tôi luôn nỗ lực để thực hiện
nhiệm vụ ấy của mình."*

- Abraham Lincoln

Có lẽ, Abraham Lincoln là tấm gương vĩ đại nhất về tính kiên quyết. Nếu như bạn muốn học hỏi một ai đó về đức tính này, sẽ không có ai khác tốt hơn là cuộc đời của Abraham Lincoln. Sinh ra trong nghèo khó, cả một quãng đời dài Lincoln phải đối mặt với những thất bại liên tiếp. Ông đã thất cử đến 8 lần, 2 lần thất bại trong việc kinh doanh và không ít lần ông không thể tìm được cho mình một điểm tựa trong tinh thần...

Nếu là một người khác, có thể họ đã chấp nhận để cho những thất bại định đoạt số phận của mình, nhưng với Lincoln thì không. Với quyết tâm vượt lên số phận và không bao giờ chịu lùi bước, ông đã trở thành một trong những vị Tổng thống vĩ đại nhất nước Mỹ. Dưới đây là bức tranh phác họa lại cả một chặng đường dài mà Lincoln đã phải đi qua để đến được Tòa Bạch ốc :

Năm 1816 Gia đình ông bị đuổi đi vì không có tiền đóng tiền nhà. Ông phải làm thuê để kiếm tiền nuôi sống gia đình. Tuy vậy, ông vẫn luôn theo đuổi đam mê của mình với ngành Luật.

Năm 1818 Mẹ ông qua đời.

Năm 1831 Công việc của ông bị thất bại.

Năm 1832 Ông ứng cử vào một vị trí trong văn phòng Luật Liên bang, nhưng thất cử.

Năm 1832 Mất việc, ông ao ước được học và nghiên cứu ngành luật một cách chính quy ở một ngôi trường danh tiếng nhưng không thực hiện được vì không có đủ tiền.

Năm 1833 Vay tiền của một người bạn và bắt đầu việc kinh doanh. Nhưng đến cuối năm, ông bị phá sản. Và suốt 17 năm sau đó, ông phải làm bất cứ công việc gì để có tiền trả nợ.

Năm 1834 Ông lại ra ứng cử cho một chức vụ ở văn phòng Luật Liên bang. Lần này, ông đắc cử.

Năm 1836 Ông đính hôn với một cô gái hiền lành, tốt bụng, nhưng vị hôn thê của ông đột ngột qua đời khiến ông đau khổ tột cùng.

Năm 1836 Ông hoàn toàn suy sụp và nằm trên giường bệnh trong suốt 6 tháng trời.

Năm 1838 Ông tìm kiếm cơ hội trở thành người phát ngôn của một Cơ quan Luật khi đã hồi phục sau những mất mát - nhưng lại thất bại.

Năm 1840 Ông nỗ lực trở thành Nghị sĩ - nhưng thất bại.

Năm 1843 Ông ứng cử vào Quốc hội - nhưng một lần nữa thất cử.

Năm 1846 Ông tiếp tục ứng cử vào Quốc hội - lần này ông đắc cử và chuyển đến sống ở Washington.

... Nhưng thành công vẫn chưa chịu mỉm cười với ông. Không nản chí, ông tiếp tục trang bị cho mình những kiến thức ngày càng sâu rộng về ngành luật và tìm cách xây dựng nhiều mối quan hệ với mọi tầng lớp.

Năm 1848 Ông tiếp tục ứng cử vào Quốc hội - và lại thất cử.

Năm 1849 Ông xin vào làm viên chức địa chính tại địa phương của mình - nhưng không may, ông bị họ từ chối thẳng.

Năm 1854 Ông ứng cử chức Thượng Nghị sĩ - nhưng thất cử.

Năm 1856 Tại buổi tiệc chiêu đãi của đảng mình - ông xin được làm ứng viên cho chức Phó Tổng thống... nhưng chỉ nhận được chưa đầy 100 phiếu ủng hộ.

Năm 1858 Ông tiếp tục ra ứng cử chức Thượng Nghị sĩ - và lại thất cử.

Năm 1860 Ông đắc cử Tổng thống Hoa Kỳ. ...

"Con đường tôi đi thật chông gai và trắc trở. Nhiều lần tôi bị hất ra khỏi con đường mình đã chọn. Nhưng tôi đã tìm cách quay trở lại và tự nhủ: *"Đó chỉ là một vết trượt, chứ không phải một cú ngã"*. Và tôi luôn nhắc nhở mình như thế!". Đó là lời phát biểu của Abraham Lincoln sau một lần thất cử chức Nghị sĩ.

Còn bạn, bạn đã làm gì sau vấp ngã của mình?

- Phương Thảo

Theo *Abraham Lincoln Didn't Quit*

*"Mọi thất bại
chỉ là một sự
thử thách của
bạn chứ không
thể làm bạn
gục ngã!"*

Câu chuyện về những con số 3

Vào một đêm thứ sáu, khi tôi đang dự một hội thảo về lĩnh vực truyền thông tại Deerhurst Lodge thuộc khu Bắc Toronto, một trận lốc xoáy khủng khiếp đã đổ ập vào thị trấn Barrie, gần nơi đang diễn ra cuộc họp. Trận lốc đã cướp đi sinh mạng của nhiều người dân vô tội, làm sụp đổ hàng trăm căn nhà và gây thiệt hại lên đến hàng triệu đô la.

Tối thứ bảy, trên đường về nhà, tôi dừng xe lại thị trấn. Trước mắt tôi chỉ còn là một đồng hồ hỗn độn khổng lồ. Nhà cửa đổ nát tan hoang, những chiếc xe hơi cũ có mới có bị lật ngược, móp méo, chất chồng lên nhau. Không khí tang tóc bao trùm khắp thị trấn. Trong đêm ấy, Bob Templeton cũng đi trên con đường ngang qua Barrie. Giống như tôi, anh dừng lại quan sát đồng hồ hoang tàn do cơn lốc xoáy để lại. Nhưng cách nhìn của anh không giống như tôi. Bob là Phó Chủ tịch của Tổ chức Truyền thông ANZ, một tổ chức sở hữu mạng lưới đài phát thanh từ Ontario đến Quebec. Và anh chợt nảy ra ý định giúp những người dân nơi đây khắc phục hậu quả của cơn lốc thảm họa thông qua hệ thống đài phát thanh của mình.

Đêm hôm sau, tôi tiếp tục dự một hội thảo nữa ở Toronto. Bob Templeton và Bob Johnson, một Phó Chủ tịch khác của Tổ chức truyền thông ANZ cũng đến dự. Họ cùng có chung ý tưởng - phải làm một điều gì đó cho người dân Barrie. Sau buổi hội thảo, chúng tôi được mời đến văn phòng của Bob. Cả hai vị Phó Chủ tịch đều bày tỏ mong muốn giúp đỡ những nạn nhân của trận lốc xoáy.

Trên tấm bảng treo trong phòng mình, Bob viết lên ba chữ số "3" và nói với mọi người: "Bằng cách nào đó, chúng ta phải quyên góp được 3 triệu đô la trong 3 giờ đồng hồ của 3 ngày phát sóng để giúp người dân Barrie!". Tất cả đều im lặng, không ai tin rằng có thể thực hiện được điều đó.

Cuối cùng, có một người lên tiếng: "Templeton, anh điên rồi. Làm sao chúng ta làm được chuyện này cơ chứ?".

Bob trả lời: "Khoan nào. Tôi không nói là chúng ta có thể hay là nên làm. Tôi chỉ muốn hỏi các anh có muốn làm hay không?".

Tất cả đều đồng thanh: "Tất nhiên là chúng tôi muốn".

Ngay lập tức, Bob kẻ một đường hình chữ "T" bên dưới những số 3 đã có sẵn. Bên trái của chữ T, Bob viết: Vì sao chúng ta không thể? Bên còn lại, anh viết một dòng khác: Phải làm bằng cách nào?. Sau đó anh nhìn thẳng vào mọi người và bắt đầu nói:

"Tôi sẽ đánh một dấu chéo lên phía bên trái này. Chúng ta không nên phí thời gian để suy nghĩ về những lí do ấy. Như vậy sẽ thật là vô nghĩa. Nhưng chúng ta sẽ viết ra đây những ý tưởng để thực hiện công việc này".

Căn phòng lại rơi vào im lặng. Vài phút sau, một người nói: "Chúng ta có thể thực hiện một chương trình phát thanh trên khắp Canada".

Bob đáp lại: "Tuyệt!", và ghi lại ý tưởng ấy.

Nhưng trước lúc Bob đặt bút viết, một người khác lại nói: "Anh không thể thực hiện một chương trình phát thanh như thế được đâu. ANZ của chúng ta chỉ mới phủ sóng một số địa phương thôi mà". Lời phản đối ấy là hoàn toàn có lý vì ANZ chỉ có các đài phát thanh từ Ontario đến Quebec mà thôi.

Một người khác lên tiếng: "Thử tìm cách liên kết tất cả các đài phát thanh ở Canada lại xem sao?".

Mắt Bob sáng lên, anh nói ngay: "Chúng ta hãy bắt đầu từ ý tưởng này nhé".

Nhưng đây thật sự là một thử thách lớn bởi các đài phát thanh cạnh tranh nhau rất khốc liệt. Và như thế, họ sẽ không bao giờ chịu hợp tác với nhau. Liên kết các đài phát thanh lại với nhau quả là điều không tưởng.

Đột nhiên, lại có ai đó đề nghị: "Chúng ta có thể nhờ đến Harvey Kirk và Lloyd Robertson, họ là những người dẫn chương trình nổi tiếng của đài truyền hình quốc gia. Biết đâu, họ sẽ đồng ý tham gia chương trình của chúng ta thì sao?". Ngay sau đấy là hàng loạt những ý tưởng sáng tạo đầy thú vị và bất ngờ. Không khí trong căn phòng bỗng chốc trở nên sôi nổi hẳn.

Tất cả kế hoạch đã được hoàn tất chỉ trong một ngày thứ sáu. Hai hôm sau, họ tổ chức buổi phát sóng trực tiếp chương trình "Vì người dân Barrie" với sự tham gia của hơn 50 đài phát thanh khác nhau trên khắp cả nước. Đích thân Harvey Kirk và Lloyd Robertson đã đứng ra điều khiển chương trình này. "Vì người dân Barrie" đã thu hút được sự chú ý theo dõi của hàng triệu người dân Canada, kêu gọi được rất nhiều nhà hảo tâm với số tiền quyên góp lên đến 3 triệu đô la chỉ trong 3 giờ đồng hồ của chưa đầy 3 ngày phát sóng liên tiếp.

Bạn thấy không, bạn có thể làm nên bất cứ điều gì nếu bạn thật sự muốn và tìm mọi cách để thực hiện bằng được điều đó. Với một ý chí và quyết tâm mạnh mẽ, không điều gì là không thể xảy ra.

- Phương Thảo

Theo *The 333 Story*

Vâng, bạn vẫn có thể...

"Kinh nghiệm không phải là

những gì xảy đến với ta.

Kinh nghiệm là cách ta ứng biến với

những gì xảy đến với mình".

- Aldous Huxley

Bạn sẽ ra sao khi năm 46 tuổi, bạn bị bỏng nặng trong một tai nạn mô tô thảm khốc? Rồi bốn năm sau đó nữa, bạn lại bị liệt nửa người sau một tai nạn máy bay? Khi ấy, bạn còn có thể nghĩ mình sẽ trở thành một triệu phú, một diễn giả đáng kính, một người hạnh phúc khi lập gia đình hay một doanh nhân thành đạt nữa hay không? Bạn còn có thể bơi thuyền, lộn nhào trên không?

Vậy mà W. Mitchell đã thực hiện được những điều ấy, thậm chí anh còn làm được nhiều hơn thế nữa.

Tai nạn đầu tiên, chiếc mô tô bốc cháy khiến anh bị bỏng đến 65%, Mitchell đã phải trải qua 16 lần phẫu thuật để chắp vá lại các vùng da trên cơ thể mình. Sau những lần phẫu thuật ấy, anh không thể cầm được nĩa khi ăn, quay số điện thoại khi muốn gọi cho mẹ, kể cả việc vặn nắm cửa khi muốn vào nhà tắm. Nhưng Mitchell - một cựu sĩ quan hải quân - không bao giờ nghĩ mình là một người vô tích sự. Anh nói: "Tôi phải có trách nhiệm lèo lái con thuyền đời mình vượt qua những thăng trầm sóng gió của cuộc đời. Điều quan trọng nằm ở chỗ tôi không xem tai nạn ấy như một thảm họa, mà tất cả chỉ là một điểm khởi đầu." Một năm sau, anh đã lái được máy bay.

Sau đó, anh cùng hai người bạn đồng sáng lập một công ty sản xuất bếp lò. Và rồi nó trở thành công ty tư nhân lớn nhất nhì ở Vermont.

Bốn năm sau ngày xảy ra tai nạn mô-tô, chiếc phi cơ của Mitchell rơi xuống đường băng khi vừa mới cất cánh. Tai nạn khiến 12 dây thần kinh của anh tổn thương nghiêm trọng và anh bị liệt nửa người vĩnh viễn. Nằm trên giường bệnh, trong lòng anh cứ đau đáu một điều: "Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy đến với mình. Tôi có làm gì để đáng phải bị như thế?".

Nhưng Mitchell một lần nữa đã không bỏ cuộc.

Anh nỗ lực luyện tập để giúp bản thân trở nên có ích, càng nhiều càng tốt, để loại khỏi suy nghĩ của mình hai chữ "phế nhân". Bằng tài năng và đức độ, anh được bầu làm Thị trưởng của thành phố Crested Butte ở Colorado. Trong thời kỳ đương nhiệm, Mitchell đã có công lớn trong việc giải quyết dứt điểm việc khai thác khoáng sản - một hành động có nguy cơ hủy hoại vẻ đẹp của môi trường tự nhiên nơi đây. Sau đó, Mitchell ra ứng cử đại biểu Quốc hội, biến ngoại hình dị biệt của mình thành một lợi thế với khẩu hiệu: "Tôi không có một gương mặt đẹp, nhưng tôi có một trái tim..."

Dù cơ thể bị liệt và tương mạo dị hình, Mitchell vẫn nhất quyết tập luyện bằng được môn bơi thuyền. Rồi anh yêu và lập gia đình với một phụ nữ tài sắc vẹn toàn, người hoàn toàn bị thuyết phục bởi tính cách và con người của Mitchell. Không lâu sau, anh nhận bằng Thạc sĩ ngành Quản trị Kinh doanh và vẫn tiếp tục lái máy bay, hoạt động môi trường và tham gia diễn thuyết.

Hình ảnh một Mitchell tàn tật nhưng phi thường cứ xuất hiện liên tục trong các chương trình truyền hình danh tiếng của nước Mỹ như *"Người đương thời"*, *"Chào nước Mỹ"* cũng như trên các tạp chí nổi tiếng như: *Times*, *Thời báo NewYork*,... và rất nhiều phương tiện thông tin đại chúng khác.

Mitchell nói: "Trước khi bị liệt, có đến 10.000 việc tôi có thể làm. Còn bây giờ, con số ấy là 9.000. Vậy thì tại sao tôi không hoàn thành được 9.000 công việc đó? Chẳng lẽ tôi cứ mãi hối tiếc về những gì tôi không làm được hay sao? Nếu vì hai tai nạn đó mà tôi có cớ để đầu hàng số phận, liệu tôi có thể đạt được những gì mà bạn đang thấy hôm nay không? Rất có thể những biến cố xảy đến đã mở ra cho tôi một chân trời mới!".

Bạn có thể bước lùi lại phía sau, phóng tầm mắt của mình ra xa để tìm thấy cơ hội tiến lên nhiều hơn nữa. Lúc ấy, chắc hẳn bạn sẽ thốt lên rằng: "Mọi chuyện thật ra không có gì to tát lắm". Hãy nhớ rằng: Điều quan trọng không nằm ở những gì xảy đến, mà tùy vào cách bạn giải quyết biến cố đó như thế nào.

- Phương Thảo

Theo *Yes, You Can*

*"Đôi khi trong gió bão
ta tìm ra đúng hướng đi
của mình"*

Bài học tình cờ

Giải thi đấu dành cho các học sinh lứa tuổi từ lớp 6 đến lớp 8 sẽ diễn ra vào đầu tháng năm. Cả hai đứa con trai của tôi đều tham gia vào đội bóng chày của trường. Đứa lớn đã chơi bóng được hơn ba năm, trong khi thằng nhỏ học lớp 6 thì còn ở đội hình dự bị. Hôm đó, tôi chọn cho mình một chỗ ngồi tốt, hàng thứ ba phía trên của khán đài. Ngồi cạnh là một phụ nữ trạc tuổi tôi - có thể là mẹ của một trong số những cầu thủ đang chơi dưới kia.

Tôi chưa bỏ sót trận thi đấu nào của con mình. Nhưng lúc xem bóng, tôi thường quan sát vị trí của cầu thủ giao bóng. Và bây giờ đến lượt giao bóng của Jason Voldner - một cầu thủ mà chưa bao giờ tôi thấy ở vị trí này. Jason là đứa bé có gương mặt thông minh, nhưng dường như khả năng của thằng bé chưa được phát huy hết. Nó thừa sức di chuyển từ đường biên vào đến giữa cánh phải, nhưng chưa bao giờ thằng bé được xếp vào vị trí quan trọng.

Trái banh lao vút đi và trong tiếng reo hò cổ vũ, tôi nhanh chóng nhận ra người phụ nữ ngồi cạnh tôi này giờ là mẹ của Jason. "Cú đánh thật tuyệt! Nhưng tôi chưa thấy con chị giao bóng bao giờ". Người phụ nữ mỉm cười, giọng từ tốn: "Tôi cũng chưa thấy bao giờ!". Hai chúng tôi làm quen với nhau trong tình thân ái của hai bà mẹ. Người phụ nữ bắt đầu kể cho tôi nghe một câu chuyện:

Bốn tuần trước, chị tình nguyện làm tài xế chở đội bóng của con trai đến một sân bóng chày giống như thế này để tập huấn đầu mùa giải. Trời chạng vạng tối, chị vẫn ngồi chờ ở hành lang có mái bạt trên sân để tránh cơn mưa như trút bất thành lình đổ xuống. "Khi xuất hiện, gương mặt thằng bé lấm lem bùn đất, nước mưa nhễ nhại và hình như nó đang cố giấu tôi điều gì đó", người phụ nữ nói.

"Điều đầu tiên tôi nghĩ là Jason bị thương. Nhưng không phải. Sau những câu hỏi dò thì tôi chắc chắn là không phải thằng bé đang cố giấu việc nó bị thương. Đến tối hôm đó, khi bị đánh thức bởi những tiếng thút thít khe khẽ, tôi mới biết được thêm nhiều điều..."

Đó là tiếng khóc của Jason. Chị tìm cách nói chuyện với con trai, cố gắng tìm hiểu xem thằng bé đang gặp chuyện gì. Trước sự quan tâm của mẹ, Jason òa lên nức nở: "Thật không công bằng, không công bằng chút nào!". Rồi nó kể: Bạn nó - Matthew sẽ được chơi ở cánh giữa vì "bố nó là huấn luyện viên", còn John lại được chơi ở vị trí tấn công "vì nó là bạn của Matthew" và Brian được chọn làm người bắt bóng mới, vì "anh nó là một cầu thủ lâu năm trong đội"...

Trong lúc Jason tỏ ý chờ mẹ mình thể hiện sự đồng tình với nó, thì chị cứ đắn đo mãi. Chị thấy thương con vô cùng nhưng chị hiểu mình không thể làm cho con có suy nghĩ sai lạc. Chỉ một câu nói đúng hay không đúng của chị đều có tác động rất lớn đến thằng bé, nhưng

theo hai hướng hoàn toàn khác nhau. Có thể Jason đang cần thái độ đồng tình của mẹ và xem đó là sự quan tâm chia sẻ lớn nhất đối với nó lúc ấy. Nhưng nếu nghĩ kỹ hơn thì đó không phải là cách hay, vì như thế là chị đã gián tiếp ủng hộ những suy nghĩ tiêu cực, bi quan đang nhen nhóm trong đầu óc non nớt của con trai mình.

Đầu tiên, chị cố gắng giải thích cho Jason hiểu rằng mọi cầu thủ phải giúp đỡ huấn luyện viên hoàn thành trách nhiệm của ông ấy, rằng các con phải tin tưởng vào sự lựa chọn và quyết định của thầy huấn luyện. Sau đó chị nhắc cho thằng bé nhớ nó đã từng lóng ngóng thế nào khi lần đầu ra sân, nếu không nhờ vào sự hỗ trợ của các bạn trong đội thì làm sao nó có thể chơi tốt được như bây giờ.

"Chơi bóng cần ở con sự chăm chỉ luyện tập. Điều duy nhất con có thể làm bây giờ là hãy cố gắng hết sức mình. Bực dọc, cáu giận, đổ lỗi cho người khác chỉ có thể khiến con chơi tệ hơn mà thôi".

Cuối cùng, Jason hiểu ra lời mẹ, nín khóc và trở lại giường ngủ. Khi nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho con trai, chị nói: "Jason, con thất vọng vì huấn luyện viên chưa tin tưởng ở con đúng không? Mẹ hiểu điều đó mà! Nhưng trước khi con muốn được ai đó tin tưởng thì chính con phải tin tưởng ở bản thân mình đã. Không phải tự nhiên mà huấn luyện viên lại ra quyết định như vậy đâu con à. Nếu con thật sự cảm thấy mình xứng đáng ở vị trí khác tốt hơn vị trí con đang chơi, thì con hãy chứng minh điều đó đi!"

Sáng ra, mẹ Jason thấy mảnh giấy con trai mình để lại trên bàn ăn: "Con đi tập đây, con sẽ chứng minh cho thầy thấy là con có thể chơi tốt như thế nào".

Kể xong câu chuyện, người phụ nữ ngồi cạnh tôi mỉm cười tự hào: "Và thằng bé đã làm được điều đó, chị ạ!".

Trên sân Little League, từ hàng ghế khán giả, tôi đã tìm được cho mình một bài học quý giá.

- Kim Nga

Theo Neither Have I

"Đôi khi trong thử thách và nghịch cảnh, sự an toàn thực sự mới được tìm thấy."

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>